

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

"İnönü Başbakan oldu." - Gazeteler -
Vatandaş — Artık rahat uyuyabiliriz karıcığım!

2 AY ARA İLE 2 BÜYÜK ÇEKİLİŞTE

CEM'AN

6.000.000

29 Aralıkta:

4 MİLYON

*
1 TALİHLİYE 6 DAİRELİ
BİR APARTMANIN TAMAMI
34 TALİHLİYE
34 APARTMAN DAİRESİ
4 ADET 100.000 LİRA
100 ADET 5.000 LİRA
150 ADET 1.000 LİRA
ve 18.300 TALİHLİYE
çeşitli para ikramiyeleri

*
4 Milyon liralık büyük
senesonu çekilişine ka-
tılmak için 28 EKİM
tarihine kadar Türkiye
İş Bankasına yatırmış
olduğunuz tasarrufları-
nızı 29 Aralık tarihine
kadar muhafaza ediniz.

7 Martta:

2 MİLYON

**
20 TALİHLİYE
20 APARTMAN DAİRESİ
2 ADET 100.000 LİRA
50 ADET 5.000 LİRA
100 ADET 1.000 LİRA
VE
10.000 TALİHLİYE
çeşitli para ikramiyeleri

**
2 Milyon liralık 1962
yılıının ilk zengin çeki-
lişine katılmak için ta-
sarruflarınızı 5 OCAK
tarihine kadar Türkiye
İş Bankasında toplama-
ya devam ediniz.

Türkiye İş Bankası... Daima daha fazla...

Daima en fazla ikramiye veren Bankadır.

TÜRKİYE

BANKASI

AKBABA

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Aduan Velî, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ-Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balçoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

İLAN FIATI :

Kapak içi, santim 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Cilt : 1 - Sayı : 17

23 Kasım 1961

YIL : 38

Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlak Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Koltuk değneği!

C.H.P. ile koalisyon yapmazlar mış... Affedersiniz, terbiyemi boza-
cağın: Ulan, on yıl kelle koltukta D.P. ile sen mi boğuştun?.. Senin volunu mu kestiler? Senin maliarına mı el koydular? Senin kafanı mı taşladılar?.. Yooook, tam tersine, sen onların yanında, sofrasında, kolunda, koltuğundaydın!

C.H.P. ile koalisyon yapmazlar mış... Oldu olacak, terbiyemi bozma-
ya devam edeyim: Ulan, Kurtuluş Sava-
şında bir damla kanın, bir damla a-
lın terin mi var?.. Çeteyi ordu yapan sen misin?.. İnönü senin zaferin mi?.. Garp Cepheleleri Kumandanı sen miydin?.. Lozan'da senin mi imzan var?..

C.H.P. ile koalisyon yapmazlar mış... Ulan şu geride kalan yıllara bir dön: Şu on iki milyon nüfuslu, şu köyleri yanmış, şehirleri yıkılmış Türkiye'ye... Şu iki yüz milyon lira bütçeli Türkiye'ye... Şu demiryolları, elektrikleri, tramvayları yabancı el-
lerdeki yarı sömürge Türkiye'ye...

Bugün, çarşı, pazar, fabrika.... Ne varsa bizim... Tren bizim, su bizim, telefon bizim, ışık bizim, taşıt bi-
zim... Bütün bunları, İngiliz, Fran-
sız tabiiyetinden Türk uyurluğuna sen mi geçirdin?..

C.H.P. ile koalisyon yapmazlar mış... Ulan şu camekânlar dolusu bahar çiçekleri açmış basmalar, şu çayın-
da eriyen şeker, şu her yapının tem-
elinden çatısına kadar dökülen çimen-
to, şu cam sanayii, şu mektubu-
muz yazdığımız, gazetemizi bastı-
ğımız kâğıt senin kurduğun fabrika-
lardan mı çıkıyor?..

C.H.P. ile koalisyon yapmazlar mış... Ulan bu memleketin tarihin-
de görülmemiş sulh mucizesi, kırk yıl harpsiz yaşamak mucizesi, İkinci Dünya Savaşından kansız ve a-
teşsiz sıyrılmak mucizesi senin ba-
şarın, senin şefefin, senin şanın mı?..

Hele şu Ekrem Alican'ın akıllar ötesi tutumuna, iki elimin on parmağım ısırırsa azdır! A beyefendi, a sayın lider, sen mi bu kafâ-yı ba-
sa ile başbakan olacaksın?.. A-
yol, üç beş aylık Maliye Bakanlı-
ğında uyandırdığım haksız, sebep-
siz, lüzumsuz bozgun havası hâlâ piyasadın savrulmadı: Bankalar-
da milletin parasını bloke etmek senin marifetin değil miydi?.. Hay-
di buna günün şartları içinde be-

CAFER ZORLU

— Deeeeh!...

yaz oy verelini... Ya hususi kasala-
ra kadar devletin elini uzatmak?..
Ya bu katmerli itimatsızlıktan son-
ra, herkesin varını yoğunu çömle-
ğe koyup toprağa gömdüğü o gün-
lerde bir de beş yüz milyon liralık
«Hürriyet İstikrazı Tahvilleri» çı-
karmak?..

İşte C.H.P. ile koalisyon yapılmaz
diyenlerin en akıllısı, en efendisi ve
sözüm ona en bilgilisi!

Bunlar iktidar istemiyorlar.... Ha-

yır!.. Bunlar, sırtlarındaki resmi
ceketlerin siyah kuyrukları avuçla-
rında, yirmi yedi Mayısın önünde
eğilmiş:

— «Ne olursun arslanım, bir tek-
me daha vur» diye yalvarıyorlar...

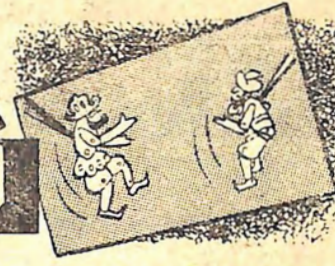
İktidar koltuğu mu?.. Böyle sar-
sak politikacılara, koltuk değil, a-
yakta durabilmeleri için birer kol-
tuk değneği verilir ancak!

14 - 11 - 1961

Yusuf Ziya ORTAÇ

Öldüren Öldürülen!...

— Yaaaa, işte böyle kardeşim. Düştük, taşındık, bu işi iyi bilenlerle konuştuk. Sonunda oğlanı o mektebe yazdırdık.. Ama, ne yalan söyleyeyim, hem ben memnunum, hem de babası.. Hele oğlanı görme.. Bir ilerletti ki, daha şimdiden usta olup çıktı. Eh, biz de baktık ki, oğlan nasıl olsa okumuyacak, bari şu mektebe yazdıralım da, san'atkar çık-sın dedim. Methetmek gibi olmasın ama, çocuğumuz bu zenaate çok yatkın çıktı.

Ezher hanım, kahvesinden bir yudum daha alarak, Taşnak Nebahat'i tasdikledi:

— Bence de en iyisi o.. Çocuk neye heves ederse, o işe vermeli.. Bu mektebin taksiti pahalı mı bari?..

— Yooo, çok ucuz.. En ehven mektep orasıymış. Hattâ Yelloz Behiye de, oğlunu yazdırmak istiyor.

— Peki kardeşim, sorması ayıptır, ne dersleri öğretiyorlarmış orada?..

— Aaaa, eski zaman oyunlarının hepsini öğretiyorlarmış.. Karagöz var, kukla var, hokkabaz var.. Sen bir kere bizim oğlanı göreceğ ol-

san, vallahi şaşar da kalırsın. Daha mektebe yazılalı bir ay bile olmadı, şimdiden on parmağında on marifet.. Hele bir Karagöz'le Hacivat'ın taklidini yapıyor, çatlarsın gülmekten.. Babası da eski karagöz oyunlarını iyi bildiği için ona biraz yardım ediyor. Akşam olmuyor mu, kahkahadan kırılıyoruz..

— Vallahi ne iyi etmişsiniz de çocuğu oraya yazdırmışsınız. Mektebi bitirdikten sonra, su gibi para kazanır. Neden dersin, şimdiki zamanda artık o işler unutulduğu için, yeniden başlarsa rağbet olur.

Onlar bunu konuşurlarken, birdenbire gürültüyle kapı açıldı. On altı, on yedi yaşlarında bir erkek çocuğu kapıdan girdi. Elindeki çantayı fırlattığı gibi minderine üstüne attı. Taşnak Nebahat kaşlarını çat-tı:

— Ulan!.. Hayati, sana söylüyorum.. Teyzenin elini öpmek yok mu?..

Hayati hafifçe kızardı. Gelip Ezher hanımın elini öptü. Kadın:

— Yaradana kurban olsunlar evladımı, dedi.. Tosun gibi büyümüş maşallah.. Koskoca delikanlı ol-

muş.. Annesi, bunu artık evlendi-relim biz..

— Askerliğini yapmadan evlenmek olur mu kardeşim?.. Hele mektebini bitirsin. Elini şöyle bir salladımıydı, kızın yüz tanesi gelir. Şimdi biz o evlenme lâflarını bir kenara bırakalım da, oğlum sana mektepte öğrendiklerini göstereyim, teyzesi..

— Yaaa, sahi.. Ne marifetler öğrendin bakalım?..

— Hiç be Ezher hanım teyze.. Biraz hokkabaz, biraz da karagöz öğrendim.

— Ayol Karagözü oynatmasını da öğrendin mi?..

— Öğrendim..

— Onların lâflarını, tekerlemele-rini de öğrendin mi?

— Onları da öğrendim..

Taşnak Nebahat atıldı:

— Yapsana biraz teyzene.. Karagöz'ün, Hacivat'ın taklitlerini yap-sana.. Dün akşam babana yaptıklarını gene yap da, teyzen de görsün..

— Aman be anne.. Sen de amma antika lâf ediyorsun.. Şimdi yapılır mı?.. Zaten burada tef falan da yok.

— Tef istemez.. Dün akşam da kü-pün ağzındaki tahtayla yapmıştın ya.. Gene öyle yap..

— Küpün kapağı iyi ötmüyor ki..

— Öttüğü kadar.. Naz etmesene o kadar.. Sonra başka bir akşam İclâl hanımları, Şaziye'leri, Başça-vuş'un ailesi Binnazı falan çağırırız

da, o zaman daha iyisini yaparsın. Şimdi teyzen biraz görsün diye söylüyorum.. Hani Karagözle Hacivat'ı nasıl konuşturuyordun..

Taşnak Nebahat, Ezher hanıma döndü:

— Vallahi, aynı eski zaman karagözcüleri gibi yapıyor, dedi. Hacivatla karagözü konuştururken, sesini bilem değiştiriyor. Hadi evladım, üzme teyzeni..

Hayati, istemiye istemiye dışarı çıktı. Taşlıktaki küpün kapağını alıp içeri döndü. Köşe minderine oturarak yüzünü Ezher hanımdan yana çevirdi. Elindeki tahtayı biraz tıngırdattıktan sonra oyununu oynatmaya başladı:

— Perde kurdum, şem'a yaktım, gösterip zıl-lü hayal,

Fânî dünya kesretine aldanıp etme meyl,

Yaşasın büyük şairimiz Behçet Kemal..

Oooooo hayhak...

Kaldır kafanı da şu ahvale bak! Yâr bana bir eğlence medet, yaaaaaaar..

Yâr bana bir eğlence medeccccet.

Uzatmıyalım mestâneyi,

Çatlatmıyalım kestaneyi medeccccet!.

Yâr bana bir eğlence, yaaaaaaar!..

— Patlama geliyorum hıyaaaaar!..

— A benim iki gözüm,

Neredesin Karagözüm medeccccet!..

— Geliyorum dedim Hacivat..

— Yâr bana bir eğlence,

Severim sevilince amaaaaa!..

— Ağzına bağlamalı bir torba sa-maaaaa!..

Çat, pat, küt..

Seni gidi Kaşkaloz sen!..

Seni gidi Samyeli vurmuş mayıs

çirozu sen!,

Seni gidi sade suya kabakzade seni..

Seni gibi dokuz partiden kovulmuş ocak başkanı sen!..

Çat, pat, küt..

— Aman Karagözüm, ne yapıyorsun?..

— Koalisyon yapıyorum ulan..

— Aman Karagözüm, bu dediğin, dayak atmak mıdır?..

— Sen öylesinden anlarsın..

— Amanın belim, belkemiğimi, amudu fıkârî'm.. Midem, böbreklerim, kisel tal'iyem, idrar torbam.. Oooooo bittim.. Öldüm.. Seçim kaybeden adaya döndüm.. Amanımmın!..

— Al sana, bir tane daha.. Beter ol işallah..

— Ne oldu bu günlerde Karagöz'e?..

Hasret kaldık tatlı söze..

— Hasret kaldıysa, avucuma reçel sürüp de öyle marizliyeyim seni..

— Aman Karagözüm.. Senin vefa ile hiç alâkan kalmamış..

— Vefa'dan çıktık, Unkapanı'na taşındık dedim ya..

— Öylesi değil.. Yani sende sadakat kalmamış..

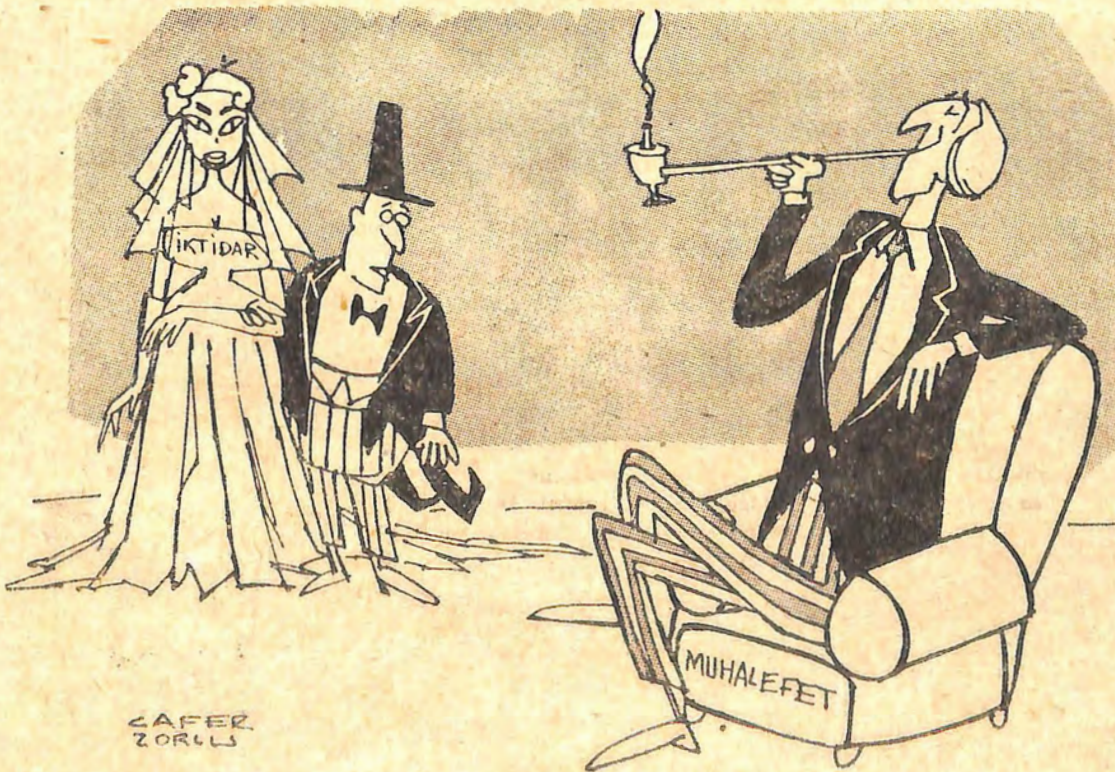
— Sakatat kalmadı. Kasaplığa dök-tük işi..

— Hayır, anlamadın.. Yani sende merbutiyyeti rüfeka kalmamış..

— Kalmadı..

— Ne yaptın bunu?..

— İsmail Rüştü Aksal'la, Kâsım

Bölükbaşı — Bekârlık sultanlıktır!

Politikacı — Başımın üstünde yerin var ağam!..

Gülek'e gönderdim. Aralarında pay etsinler diye..

— Karagözüm, kaç gündür seni arıyorum. İnsanın yüreği saat gibidir. Dostlar kurmayı unutursa işlemez.. Göreceğim geldi seni.. Ne-relerdesin?..

— Ben mi?.. Memleket işleriyle uğraşıyordum..

— Ayol, ben seni, hanıma sordum. Uyuyor dedil.

— Ben o işleri uyurken yaparım..

— Aman Karagözüm, hâb'dan fayda gelmez..

— Ben de haptan fayda görmedim. İğne yaptırmıya başladım..

— Öylesi değil.. Yani uyku ile öyle işler yürümez demek istedim.

— Şimdiye kadar yürümüş de şimdiden sonra mı yürümiyecek?.. Hayatının annesi de, Ezher hanım da gülmekten kırılıyorlardı. Oğlan kendini kaptırmış gidiyordu. Taşnak Nebahat'in azametten koltukları kabarmıştı:

— İşte görüyorsun ya teyzesi, dedi. Oğlan bir ateş parçası..

— Vallahi dediğin kadar varmış.. Artık bunu karagözcü yapıp çıkar-sınız. Şimdiki zamanda dünyanın parasını kazanır.

Oldu olacak!

Hürriyet gazetesinde, Turgut-lu'dan çekilmiş şu telgraftı oku-duk:

«Devlet ormanlarında çıkardığı yangınla bir milyon yediyüz bin lira zarar veren Karaköy'den Musa Bozdağ'a, mahkeme, bir ay hapis, otuz lira para cezası vermiştir.»

Vah, vah, vah... Zavallı köylüye pek acıdı!.. Bâri bu ağır cezaların tecil edildiğini de müjdeleseler de biraz ferahlasak!

Eşekler, insanlar!

Arap gazetelerinde bir haber: «Mısır'daki eşekler arasında korkunç bir sihir hastalığı salgın halindeymiş!»

Eşekler bu duruma düştüğüne göre, söyleyecek bir söz var artık:

— Zavallı insanlar!

— Yooo, kardeşim, ne münasebet.. Karagözcülüğü iyicene becerdikten sonra, oğlanı partiye yazdıracağız..

— Partide ne yapacak?..

— Mebus olmanın yoluna bacak.. Neden dersen, karagöz işinde piştikten sonra, mebusluk zor olmaz. Şıp diye atlayıverir..

— Ay vallahi, aklıma bayıldım Nebahat. Yani siz mebusluğa kestirmeden gitmek istiyorsunuz..

— Helbeeeeet.. Benim oğlum kukla oynatmasını da iyicene öğrendikten sonra, ne diye parti lideri olmasın?.. Önüne geleni kukla gibi oynatıverir.. Ne yapacaksın kardeşim?.. Kimi o yoldan, kimi bu yoldan.. Hepimizin gayesi memlekete hizmet etmek.. Öyle değil mi?..

— Aaaa, helbette hemşireciğim..

Hayati de, kadınların konuşmalarına bakıp, oyunu kısa kesmişti:

— Yıkın perdeyi eyledin viran,

Varayım Cemal Paşaya haber veriyim heman..

Adnan VELİ

OTOPESİ

Sabıkalı Şoförler!

Gazetelerimizde, bir kaç gün ara ile iki cinayet vak'ası okudum: Bir barda çalışan bir kızcağız öldürüldü. Kaatil kim?... Bir şoför!

Eh, güzel değil ama, nihayet şoför de insandır. Onun da akıl zinciri kopabilir, o da kaatil olabilir diyelim....

Yalnız, gazetelerin verdiği bir haber daha var: Bu kaatil şoför sabıkalı imiş de!..

✖

Döner Kabine

Büyük kabine, geçici kabine, hattâ alaturka, alafranga kabine derken ikinci Cumhuriyet bize yeni bir kabine daha doğurdu: Döner kabine!..

Neymiş bu döner kabine biliyor musunuz?... Durun size onu meşhur bir mısrağa anlatayım... Meşhur mısra şu:

Semen geldi Recâi'ye bu mahpeste oturmaktan!

Neresi mi meşhur?... Onu da anlatayım: Efendim, bu mısra, saymadım ama, galiba on altı türlü okunduğu haldé vezin bozulmaz. Bir kaç örnek vereyim:

Recâi'ye semen geldi bu mahpeste oturmaktan!

Recâi'ye bu mahpeste oturmaktan semen geldi!

Oturmaktan semen geldi bu mahpeste Recâi'ye!

Oturmaktan semen geldi Recâi'ye bu mahpeste!

Daha böyle kelimelere yer değiştire değiştire aynı mısraı vezin bozulmadan tekrar edebilirsiniz.

İşte, döner kabine, bu mısramı politikaya uydurulmasıdır.

Uyar mı?... Uyar ama, pek uydurma olur, pek!..

Hah, işte bu olmaz.

Şimdi Trafik müdürlüğünden sormak istediğimiz şudur: Bir sabıkalı nasıl şoför olabiliyor?..

İkinci cinayet:

Yine bir şoför, mahkemede tabancasını çekti ve hem karısını, hem yanındaki akrabası genç vurdu. Futbolcu genç öldü, kadın can çekişiyor.

Buna da: Eh, karısını öldüren bu kadar koca var, şoför de insandır, o da çileden çıkabilir deriz... Deriz ama, bu şoför de sabıkalı imiş: Daha evvel, yine karısını bıçaklamış... Hem de on yedi yerinden!

Hah, işte bu da olmaz...

Şoförtük, efendiler mesleğidir. Centilmenler mesleğidir. Şoföre hayatımızı teslim ediyoruz. İhtiyar annemizi, hasta babamızı, genç karımızı, güzel kızımızı emanet ediyoruz.

İçlerinde iyiler, terbiyellileri, uysalları da bulunan şoförlerimiz, çoğunlukla böyle midir?... Bir araba boyu yol kazanmak için sıradan fırlayıp üstünüze yürütenleri, durup «geç yığitim geç!» demezseniz bindirmeye hazır olanları adım başında görüyoruz. Hele elli kuruşluk bir müşteri için yolun neresinde olursa olsun durmaya fermanlılar, Tarlabaşından Yenipostahaneye kadar şehrin bütün caddelerinde...

Bir çoğunun, ne mal olduğunu anlamak için polisteki siciline değil, suratına bakmak, ensesine bakmak, üstüne başına bakmak yeter: O üç aydır makas, altı aydır su, sabun görmemiş saçlar, o yakası kürklü ceket, o şovalye yüzükle pençeleşmiş el, ayrı ayrı birer hal tercemesidir!

İki hafta içinde iki şoför iki insan öldürdü. İkisi de sabıkalı.. Korkunç olan bu!

Büyük bir vatandaş topluluğu

olan İstanbul şoförlerini bizim kalemimiz, ağır bir suçla damgalamak istemez. Ama aralarına karışan kötü kişiler, ellerinin kirini ve kanını, bütün meslektaşlarının da yüzüne sürüyorlar... Öyleyse, sıkı bir eleme istemek için ne bekliyorlar... Öyle bir eleme ki, bütün siciller, önce Trafik müdürünün sıkı kontrolünden, sonra Emniyet Müdürünün titiz dikkatinden geçmeli ve nihayet, Sayın Valimizin kararma sunulmalıdır.

İstanbul İstanbul yapmanın çarelerinden biri budur. Emir-gân kor suna lâle dikmek değil!

✖

Tıpkı O!

İster A.P. den olsunlar, ister, Y.T.P. den ve ister C.K. M.P. den.. Hepsi de C.H.P. yi istemiyorlar... Nasıl?... Tıpkı o!

Meclis koridorunda: «yarın bunları yazacaksınız, değil mi?» diye gazeteci boğazlıyorlar... Nasıl?... tıpkı o!

Parti grubunda birbirlerine savurdıkları küfürler yalnız yüz kızartıcı değil, göz yaşartıcı da! Kendi partilerinden tanınmış bir milletvekili, bir doçent, kirpiklerinde toplanan damlaları göstermemek için siyah gözlüklerini taktıyor... Nasıl?... Tıpkı o!

Daha and içilmeden, başkan seçilmeden, vezne kapısında: «ağabey, maaş var mı?» diye dolaşıyorlar... Nasıl?... Tıpkı o!

Kayseri Cezaevinde: «İçeri gireceğiz, koğuşları, hücreleri teftiş edeceğiz!» diye kanuna, nizamı, müdüre, muhafızla saldııyorlar... Nasıl?... Tıpkı o!

Eh, bu kadar ona benzedikten sonra partilerinin adını «Devrim Partisi» ne çevirip yakalarına birer «D.P.» rozeti takmakta geç bile kaldılar!

Y. Z. O.

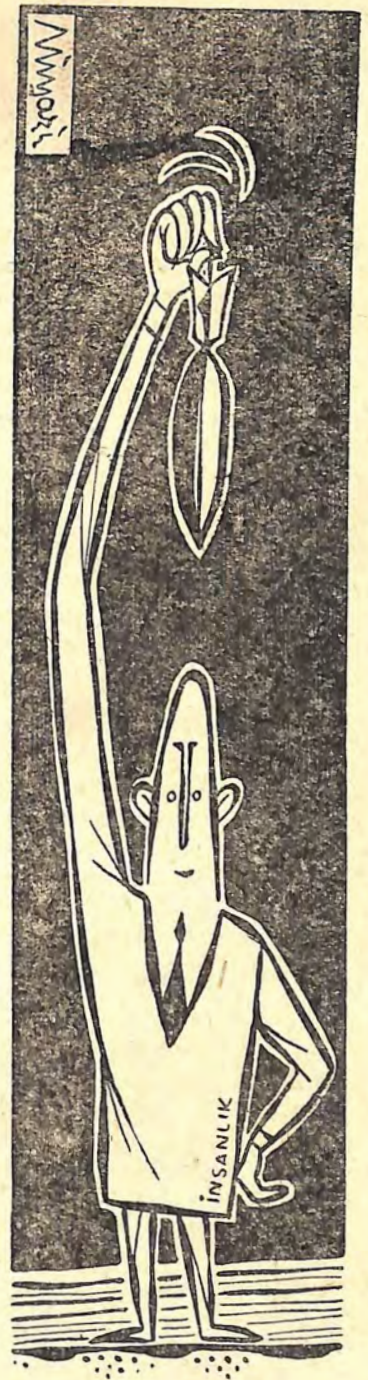

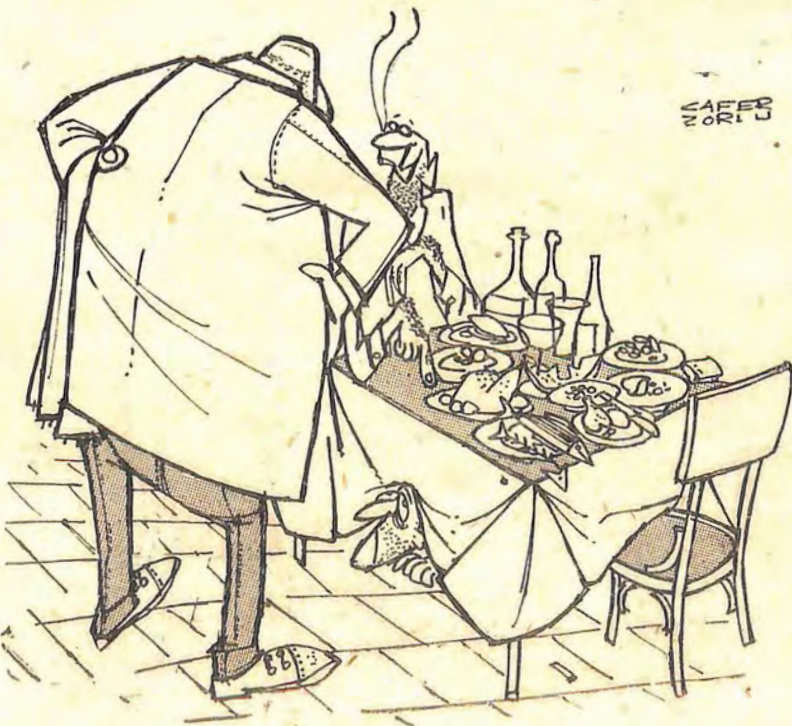
YAZISIZ

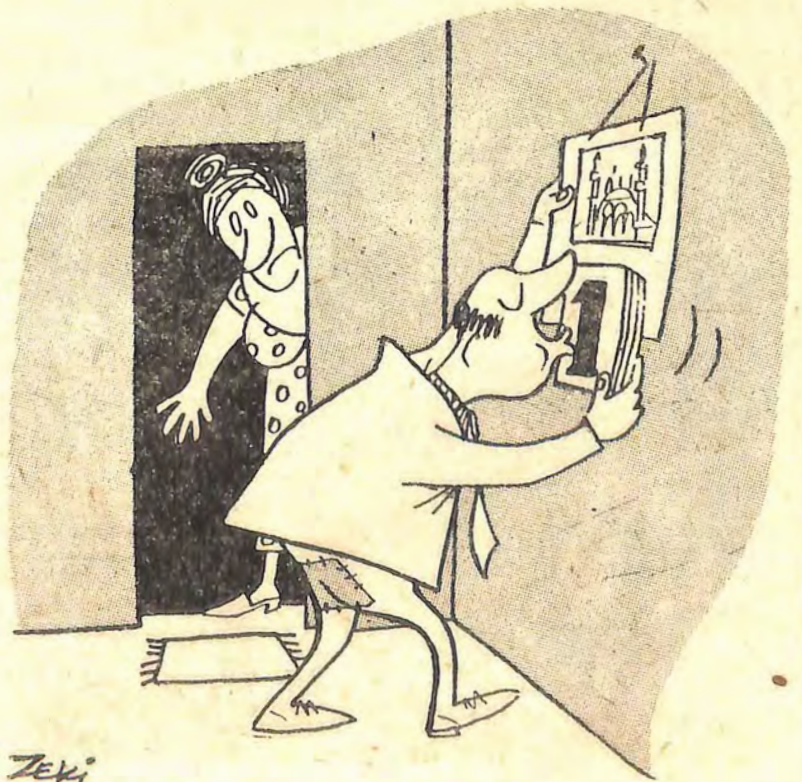
- Hadi ben para yemeğe gidiyom, sea ne etmeğe gidiyon?
- Ben de para kazanmağa ağam!...

YAZISIZ

- Hesabı mı?... Arkadaşım ödeyecek!

- Hayatım, sevgilim, bir tanem!...
- Hınzır herif, yine çapkınlığa mı başladın?

HALIS SOK KUMAŞI

O günlerde işim, iş aramaktı. Memleketin birinci sınıf iş arama mütebassısı olmuştum. Aylardan beri günde on iki saat çalışarak iş arıyordum. Memleketimizde arkası olumyanlar için iş bulmak, petrol bulmaktan çok daha zor olduğu için, ben de aradığımı bir türlü bulamıyordum.

Tarlabası'nda Balhane Sokağında 19 numaralı evin bir odasında pansiyonerim. Odamın karşısında, ayva yüzülü incecik bir kadın, gölge sessizliğiyle yaşamakta. Akşam olunca işine gider, gece yarısından sonra işten döner. Çok sonra bu kadının Abanoz sokağındaki gencevlerden birinde sermaye olarak çalıştığını öğrendim. Bütün mutluluğu, polisten kovulma dostundan gık demeden dayak yemekti.

Üst kattaki odalardan birinde bir heyaz Rus oturuyor. Apartmanların antre duvarlarına en bayağısından yağlı boya resimler yaptığı için kendini artist sayar, bu yüzden de yağlı kara plâstronunu geceleri yataкта bile çıkarmaz. Onun karşısındaki odada oturan mahalle kömürçüsü, sıls düdüğü gibi bellî aralıklarla geçirdikçe ağzından ekşimiş şarap buğusu savurarak bütün evi eski şaraphane mahzeni gibi kokutur.

Altımdaki katta, barda konsomatris delişmen bir kızla, nesî olduğunu bilmediğim yaşı bir adam oturuyor. Ev sahibi Mürüvvet Hanım da bu kattadır. En alttaki tek odada sokaklarda yoğurt satan bir adamla karısı ve dört çocuğu barınıyorlar.

Evimizin toplumsal topoğrafyasını kabataslak çizelildimse ne mutlu bana.

Yedi-sekiz aydır benden kira alamamış olan Mürüvvet Hanım, gör-

mesin diye, onun uyuduğu zamanlarda eve girip çıkabiliyorum. Mürüvvet Hanımı yakından tanıyan Kömürçü «Gönlünü yaparsan kira istemiyecği gibi, cep harçlığını da verir» demişti. Bütün iyi niyetime karşı, Mürüvvet Hanım'ın gönlünü

ayva yüzülü incecik kadının dostu da pantolonunu göndermiş. Mürüvvet Hanımın oğlu kendi ceketini, konsomatris kızla oturan yaşı adam beyaz gömlek yollamış, kömürçü de eski fôir şapkasını vermiş. bana acıyan kiracılar iş bula-

daha ciddileştirmek için o gözlüğü de taktım. Beyaz mendili de ceketimin üst cebine koyup, ucunu dışarı sarkıttım. Odamdan çıktım. Ayva yüzülü incecik kadının kapısının önünde bardak içinde duran çiçeklerden bir kırmızı karanfil alıp onu da yakama taktım.

İş istemeğe gidecek bir kılıktaki olduğumu sanıyordum ama, bu giyinişimin bana yakışıp yakışmadığını pek bilemiyordum.

Tarlabası'ndan Taksim'e dönülen sokaklardan birine saptım. Yaya kaldırımına oturmuş bir adam, beni görünce yerinden fırlayıp yanıma sokuldu, saygıyla selâm verdikten sonra, koltuğunun altındaki paketi açtı, paketten bir kumaş çıkardı. Bir yandan da durmadan Fransızca bir şeyler anlatıyor. Kumaşa baktım, çok güzel... Bende metelik yok. Yürüyüp geçtim. Adam arkamı bırakmadı, bu sefer Almanca anlatmağa başladı. Elinde de dilinden de kurtulmak için adımlarımı hızlandırdım. Ama adam bırakmıyor. Bu sefer de İtalyanca başlamaz mı! Adam değil, Babil külesi... Derken işi İngilizceye döktü. O zaman İngilizce bizde şimdiki gibi yaygın değil.

Adamın anlattığına göre, halis Skoç kumaşı satıyor. Kırçıl renkli damalı bir kumaş, sık spor bir ceket olur. Boyuna İngilizce anlatıyor. Kurtulmak için:

— İngilizce bilmiyorum, dedim.

Bu sefer Türkçeye başlamaz mı?

— Biliyordun da deminden beri neden Türkçe konuşmadın? O kadar sık giyinmişsiniz ki, sizi acınebl zannettim...

Adamın sözleri bir hoşuma gitti ki, sanki alacakmışım gibi:

— Kaça bu kumaş? diye sordum.

yapmayı başaramamıştım. Çünkü Mürüvvet Hanım'ın küçük oğlu, babam yaşıdaydı.

Evdekiler, iş bulamayışına çok üzülmüyorlardı. Bir gün, polisten kovulma adam;

— Sen, dedi, bu eski püskü kılıkla iş bulamazsın. İnsanın önce üstüne başına bakarlar.

Dediği doğrudu ama ne yapabiliyordim.

Gece odamın kapısı vuruldu, Kömürçü gelmişti. Ellindekileri yatağının üstüne keydu.

— Sana üstbaş getirdik, şunları giy, bir de öyle iş ara bakalım... dedi.

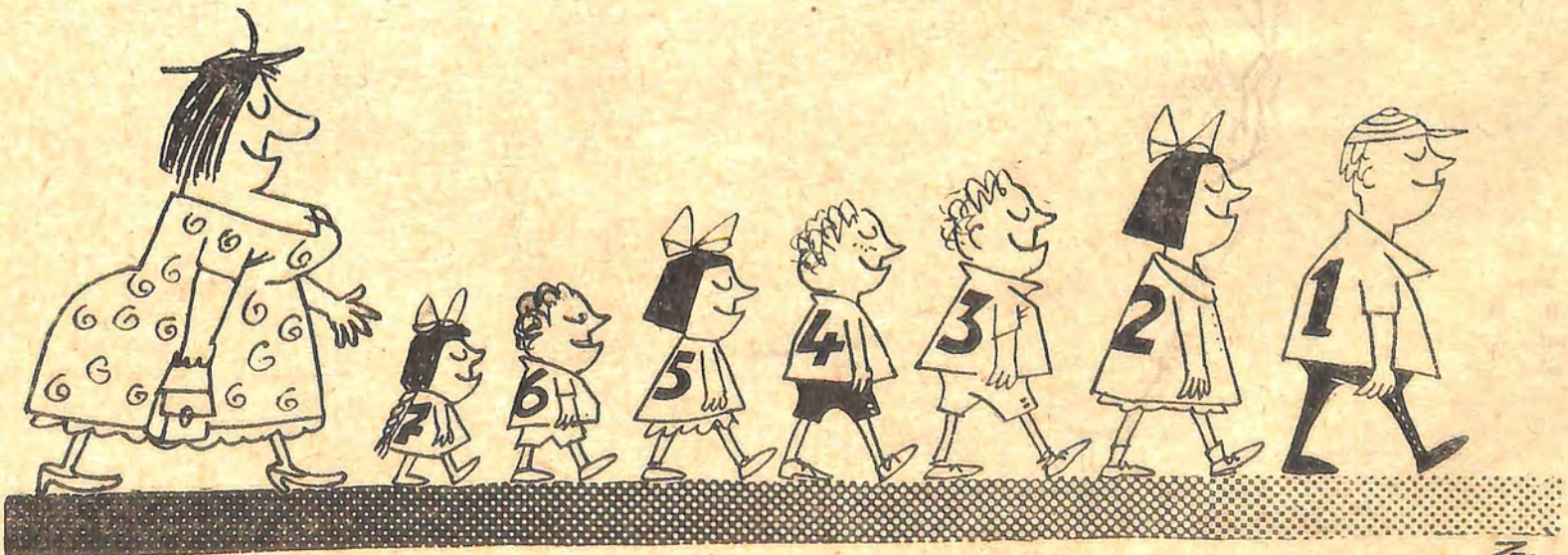
Teşekkür ettim. Odadan çıkınca, getirdiklerine baktım, her birini tanıdım. Boyacı beyaz Rus, yağlı kara plâstronunu, aşağıdaki yoğurtçu ökçesi basık kunduralarını,

bilmem için elbirliğiyle beni giydirip kuşandıрмаğa karar vermişler. Getirdikleri eskidi ama, benimkilerin yanında yepyeni sayılırdı.

Pantolonu ıslatıp yatakla çarşafın arasına güzelce koydum ki, gece altımda ütülensin.

Sabahleyin erkenden kalktım, traş oldum, giyindim. Pantolon çok kısa geliyordu. Ceketin kolları da parmaklarımdan aşağı uzanıyordu. Şapka da başıma büyük geldiği için, büyüklüğü anlaşılmasın diye, ensemin üstüne geriye doğru atarak giydim. Dar olduğundan gömleğin yakasını ilikliyemedim, plâstron aralığı örtüyordu. Kunduralar da ayağıma büyük geliyordu ama, sağlamdı. Giyindim kuşandım. Dolapta kimin olduğunu bilmediğim atılmış bir gözlük vardı, görüntüümü

Çocuk kaçırma olayları çoğalıyor. (Gazeteler)

— İşte böyle sıra ile yürüyün de hesabı şaşırmiyayım!

— Siz kumaştan anlırsınız Bey-
efendi, şu kumaşa bakın...

Cebinden çıkardığı kurşun kale-
mi, kumaşın bir yanından sokup
öbür yanından çıkardı, kalemin geç-
tiği delik kapanıverdi.

— Görüyorsunuz ya beyefendi,
Skoç kumaşı olduğu belli... Size an-
latmak bile fazla ya...

Hem yürüyoruz, hem konuşuyo-
ruz:

— Kaça veriyorsunuz?

— Beyim, ben bu kumaşı başkası-
na göstermem. Sizin giydiğinizde
baktım, iyi maldan anladığınız bel-
li. Ondan size gösterdim.

Kendime bir güven geldi, elleri-
mi pantolonumun cebine sokup:

— Peki, kaç a bu? diye sordum.

— Anlamıyana katıyken göster-
mem. Böyle kumaş Türkiye'de bu-
lunmaz, hiç bir mağazada yoktur.
Halis Skoç... Tam size bir ceket
olur.

Göğsümü kabartarak sordum:

— Fiyatı ne bunun?

— Giyimden anlamıyan birisi yüz
lira verse vermezdim, ama siz baş-
ka... Modaya uygun giyiniyorsunuz..

— Anladık, kaç a vereceksin?

— Giyinmesini bilene feda olsun..
Sizin için yetmiş beş...

Bana kalsa yetmiş beş lira bu ku-
maş ucuz ama, bende yetmiş beş ku-
ruş bile yok...

— Pahalı... dedim, adımlarımı aç-
tım.

O da adımlarımı açtı:

— Yazıktır beyim, dedi, giyimden
anlamıyan birine gitmesin şu kumaş,
vallahı acıyorum.

Ben de acıyorum ama ne yapā-
yım?

— Almayıcağım...

— Beyefendi... kumaşa yazık ola-
cak. Alın şunu... Giyimden anlamaz
birı alırsa içim yanacak... Size alt-
mış liraya bırakıyorum.

— İstemez...

— Alın diyorum, çok memnun ka-
lacaksınız. Şık giyinmek başka şey...
Sizi bir bakışta anladım. Elliye bı-
raktım... Alın!

— Çok elbisem var, ne yapayım,
almıyacağım...

— Kırk liraya bıraktım, var mı di-
yeceğiniz... Alın da bir kenara atın
dursun. Böyle kumaş her zaman bu-
lunmaz, Avrupa'dan kaçak geldi.

— İstemiyorum yahu...

— Size çok yakışacaktı. Giyinmesi-
ni bildiğinizden üstünüze düşüyo-
rum. Peki, siz ne vereceksiniz?

— Almayıcağım...

— Siz de verin bir şey...

Öyle bir şey söyliyeyim ki de-
dim, adam kızsın da yakamı bırak-
m. Bir metre otuz santim Skoç
kumaşı... Adı keten olsa yine kırk
lira eder. Lâf olsun diye:

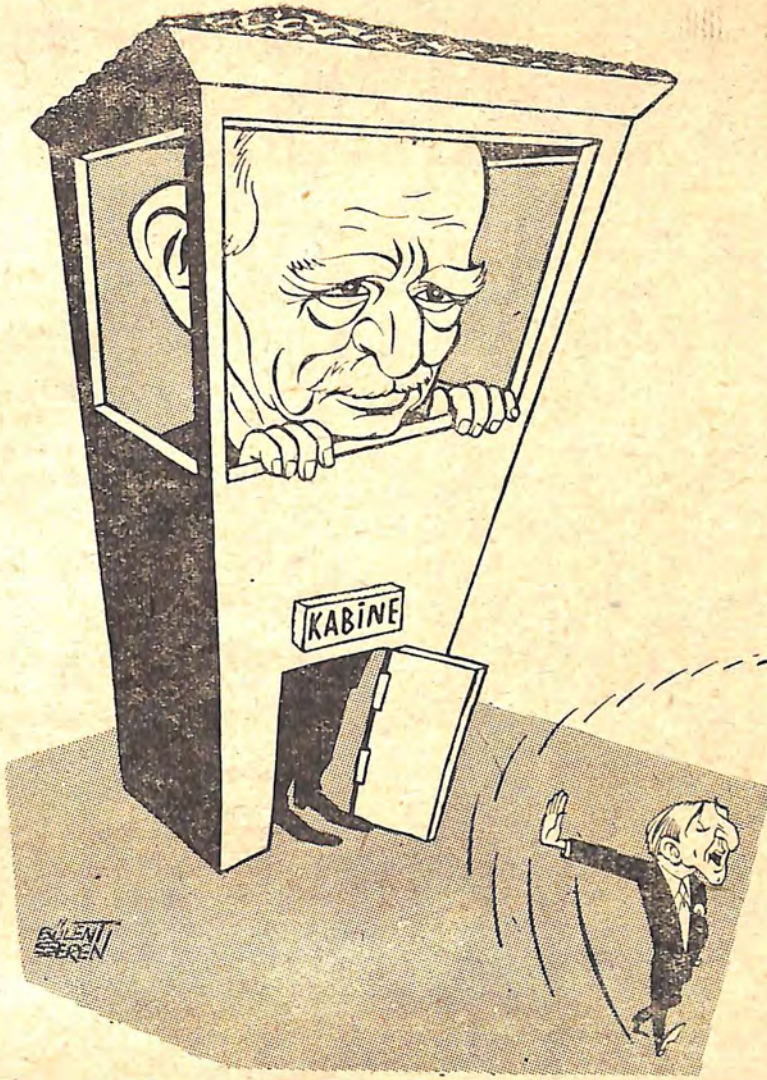
— Yirmi lira vereyim, dedim.

Adam:

— Peki, ver be... diye bağırdı, hiç
olmazsa sizin gibi giyimden anlar
birine gitsin. Başkası yüz verece-
ğine siz yirmi verin...

Adam paketi elime tutuşturdu.
Şimdi ne yapayım ben?

— Üstüümde para yok... dedim.

Bölükbaşı — İstemem, ben girmiyecceğim!

— Olur beyim, beraber gider alı-
rız.

Geriye döndüm, eve geldim. Ev-
de ne yapacağımı da bildiğim yok
ya...

— Sen burada biraz bekle! diye-
rek adamı kapıda bıraktım, Mürüv-
vet Hanımına koştum:

— Amman Mürüvvet Hanım, bir
Skoç kumaşı var, kaçak mal. İki
yüz lira eder ama adamı yirmi lira-
ya bırakıyor, şunu kaçırmıyalım.

— Nasıl kumaşmış da o, iki yüz-
den yirmi liraya inmiş?

— Satıcı kapıda...

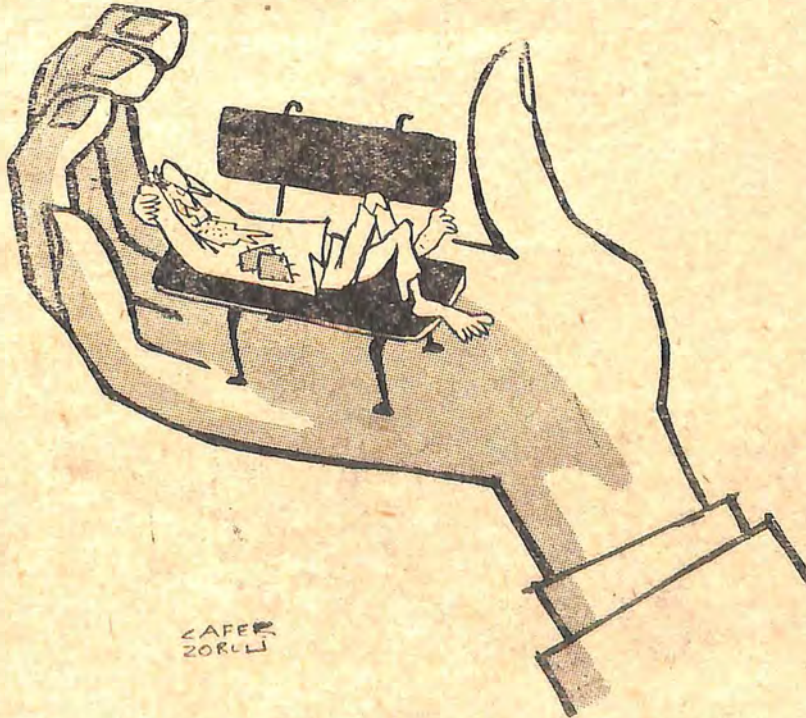
— Çağır bakalım...

Adamı çağırdım. Mürüvvet Ha-
nım kumaşı elledi:

— Bu mu yirmi lira? Pahalı...

Satıcı, masanın üstünden kaşığı
kaptığı gibi kumaşın bir yanından
sokup öbür yanından çıkardı:

— Şu kumaşa iyi bakın Hanım-
efendi...

Sosyal kanunlar ele alınıyor!

— Pahalı...

— On beş lira verin yahu...

— Pahalı...

Satıcı kızmıştı, kumaşın orasına
burasına parmağını sokup sokup çı-
karmağa başladı. Adam, koca par-
mağını sokup sokup çıkarıyor da,
kumaşa delik melik kalmıyor.

— Siz ne vereceksiniz?

Mürüvvet Hanım cevap olarak:

— Pahalı... dedi.

— Peki, on iki buçuk lira verin...

Şu paranın gözü kör olsun, yahu
astar bezi olsa on iki buçuk liraya
vermezler. Mürüvvet Hanım yine u-
mursamadan:

— Pahalı... dedi.

Adam öyle kızdı ki, kumaşı sol
elinde gerip yumruklamağa başladı.
Yumruğunu kumaşa sokup sokup
çıkarıyordu da, yumruğun çıktığı
delik hemen kapanıveriyordu. Mü-
rûvvet Hanım'ın gözleri fal taşı gi-
bi büyümüştü. Satıcı:

— Nasıl, dedi, böyle kumaş gör-
dünüz mü?

Mürüvvet Hanım taş gibi bir du-
yarsızlıkla:

— Pahalı... dedi.

Bana öyle geldi ki, adam bir-
den delirilecekti. Fakat onun da
üstüne bir soğukkanlılık geldi:

— On liraya da almaz mısınız?
dedi.

Mürüvvet Hanım'a bakışlarıyla
yalvarıyorum, fakat zalim kadın,
yine:

— Pahalı... dedi.

Satıcı Mürüvvet Hanım'ı bıraktı
bana döndü:

— Beş lira ver, al kumaşı...

Boynumu büküp sustum. Adam
çok kızmıştı:

— Ulan, diye bağırdı, sen cebin-
den iki buçuk lira çıkar, göster, bu
kumaşı parasız bırakacağım...

En sonunda bende para olmadı-
ğını anlamıştı.

— Zibidi, mâdem parau yok, ne
diye beni sabahıtanberi uğraştırı-
yorsun?

— Seni uğraştıran yok, sen keu-
din düştün peşime...

— Ulan, bir lira çıkar cebinden al
kumaşı...

Mürüvvet Hanım'a:

— Allahşıkına bir lira ver... diye
yalvardım.

Mürüvvet Hanım gayet serinkanlı:

— Etmez, pahalı... dedi.

Adam kumaşı iki elinde gerip, sol
ayakını kumaştan içeri daldırdı, fa-
kat ne olduysa bu sefer ayakını geri
alamadı, çekti çekti ayağı çıkmadı.
Gözleri dönen adamı var gücüyle çı-
pınırken ayakını öyle bir hızlı çekti
ki, canım Skoç kumaşı carrı diye
yırıldıverdi. Adam da şaşırdı.

— Cebinden on kuruş çıkar gös-
ter, bedavadan vermezsem namussu-
zum... dedi.

Mürüvvet Hanım:

— Gördün mü, çürük kumaş işte,
ben anlamıştım, dedi, etmez ki...

Satıcı kumaşı sardı, kapıdan çıktı.
Çıkarken sağ yumruğunu dişleriyle
kemiriyordu. Galiba da ağlıyordu.

Aziz NESİN

Tek özellik!

Damat seçmekten zordur Başvekil seçmek. Bir damat ancak bir tek nazlı kızı bedbaht edebilir. Bir Başvekilse... Tabii ki düşünceli insanlar çok düşünürler, çok taşınırlar, bu konuda. Düşüncesizler de öyle... Daha önce Senato Başkanı, Meclis Başkanı seçiminde de partililer ve partisizler titizlenmişlerdi.

Herkes titizlene dursun, benim daracak aklıma almadığı bir şey var. (Dünya aklıma almadıklarıyla dolu zaten!)

İsmail Rüştü Aksal'dan bahsediliyordu. Partilileri yapıştırıyordu: «Dürüst, çok dürüst adam, çok efendi...»

Yusuf Azizoglundan bahsediliyordu. Partilileri yapıştırıyordu: «Dürüst, çok dürüst adam, çok efendi...»

Bilmem kimden bahsediliyordu, gene herkes yapıştırtı yapıştırtıyordu: «Dürüst, çok dürüst adam, çok efendi...»

Hüseyin Cahit Yalçın merhum bir glin bir dâvada hâkime: «Namus, bir insan için burun kadar tabiidir» demiş. O günden bugüne kırk yıl geçti en azından... Hâlâ namuslu insana, efendi insana şaşıyoruz: «Aaa, burunu var!» diye burunlu insana şaşar gibi!

Kapris

En genç kuşaktan Milletvekillerini çıkaran parti (Dünya tezat doludur) CKMP... Nedense insanın bazı saplanışları var. Aksini beklerdim ben: Sakallısını, bıyıklısını...

Geçen gün Mecliste bu genç züimre konuşuyordu bir gazeteci hanım... Kulak verdim:

«— Biz buraya kapris politikası gütmeye gelmedik» diyorlardı...

Öyleyse, Bölükbaşı için çetin zamanlar asıl şimdi başlıyor. Karşı partilerdeki rakipler her zaman daha uysal, daha nemelâzımcıdır. Ama direnme insanın yakınlarından gelirseeee... E, ne olur gelirse?... Eğer kuru bir caka değilse duyduğum, azıcık sabredin, yakında görürüz!

Vekil olacaksınız!

Her gün aynı oyunu oynuyorum... Neden oynamıyayım? Herkes oynuyor... Meclis kulislerinde birini sevinç delisi etmek istedim mi, kulağımı ağzıma çekip:

«— Vekil olacağını söylüyorlar» diyorum... İki adım ötede gene başkasının kulağını aynı fısıltı ile dolduruyorum: «Bilirsiniz, benim haberlerim yanlış çıkmaz!»

Tepkiyi görürseniz... Yazı yazma kabiliyetiniz olmasa bile üç perdelik bir komedi döktürmek sizin için işten sayılmaz.

Hele bu Vekillik Başvekillik olursa... Gözlüğü olan, önce çıkarıyor, sıkışan solğunu camlarına hohluyor, sonra mendilinin ucu ile siliyor, siliyor, siliyor... Yüzü kıpkırmızı, kan beynine çıkmış...

«— Ben meraklısı değilim...»

Ama sesi baygın, sesi bitkin, neredyse bütün vücudu hazdan eriyip paçalarından akacak!

Sonra dayanamıyor, bu sefer o benim kulağımı kendi ağzına çekip yalvarıyor:

«— Nereden duyduunuz?...»

Kabine kurulduktan koltuklar dolduktan sonra da bu eğlenceli deneyi yapmaya devam edeceğim. Yalnız formül değişecek biraz: «Bilmem kim atılıyormuş... Yerine siz getirilecektir!»

Benim formülüm değişecek ama karşımdakilerin tepkisi değişecek mi?... Hiç, hiç, hiç sanmam.

Bir seçim devresi daha görürsem bin yıllık tecrübe daha edineceğim insan oğlu hakkında!

Walt Disney'in mümessili

Adam melül melül dolaşıyordu resmi makamların bekleme salonunda. Muazzam bir sinema stüdyosu kurmuş ve kendi istidadı ile milletlerarası şöret yapmış Walt Disney'in mümessiliydi bu...

Bir makamın kapısına tosladı. Makam: «Görüşmeye lüzum yok» buyurdu!

Bu adam kendi ayağı ile gelmişti memleketimize ve memleketimiz hakkında bir film çevirmek istiyordu. Konu arıyordu. Tanışacak, konuşacak adamı arıyordu... İngiltere'ye gitse, Fransa'ya gitse en aşağı bir Başbakan kadar ağırlandı...

Beyefendiler, beyefendiler!... Amerikalılar (Roma Tatili) diye hafif bir kordelâ çevirmişlerdir ve Amerikalıya Roma'yı tanıtmışlardır böylece... Tabii bizim propagandaya İtalyanlar gibi ihtiyacımız yok, değil mi?... Ama gene bir işler yapılabilir Walt Disney'in mümessili ile...

Geçenlerde yine böyle biri, dünyaca ünlü biri gelmişti: İtalya'nın en büyük film stüdyosu Unitalia'nın sahibi... O zavalılık da böyle köksülikle dolaşmıştı resmi makamların bekleme salonlarında...

Eveet, biz kendi propagandamızı kendimiz yapıyoruz. Bir kısa dalgamıza baksanıza: «Oksidantalizasyon... Oksidantalizasyon» yanı «Garplılaşmak... Garplılaşmak» kelimelerinden geçilmiyor... Yalnız şu yabancı dinleyici biraz şaşırarak demez mi ki: (Ay, ben bunları garp topluluğundan sanıyordum kırk yıldanberi... Bunlar hâlâ «laşmaktaymışlar!...»)

Bu güzel yayınlarınız temel propaganda taşımanız ama ne olur lütfetsek, lütfetsek de Walt Disney'in (Kim oluyor ki Walt Disney?) mümessiline, Unitalia'nın (neymiş ki Unitalia?) sahibine de azıcık azıcık yüz veriversek!

Aciyane tutulduğum bir nokta daha var:

Kime önem verileceğini, kime verilemeyeceğini kim tesbit ediyor acaba?... Bakıyorum, yüzbirinci sınıf bir adam geliyor dışardan... Ohooo!. Herkes etrafında pervane: «Pervaneler şem'a yanar... Gelsin beraber yanalım!...» Yemekler, içmekler, kabuller, mihmandarlar!...

Durun, durun... Bu mihmandar konusuna da geleceğiz yavaş yavaş... Bu ufak yazı varan ikili!

Harakiri

Radyoda bir terlik dükkânı açılmış sanırdınız: Her boydan terlik mevcuttu ve her enden... Efendim vaktiyle bir uzman (yerli uzman) Japonya'ya gitmiş ve Japonya'da Radyoevini ziyaret etmiş ve görmüş kili, bütün radyo personeli sazcısından sözcüsüne, memurundan hademesine kadar terlikli... Bilmiyorum sebebini, sessizlik için mi, temizlik için mi?... Uzman memlekete dönünce bakmış herkes ıslahat peşinde. «Dur, demiş, ben de bir ıslahat yapayım Japon usulünce!...» Hemen yüz elli çift terlik satın almış pazardan ve her Radyoevini giren terliklendirmiş!

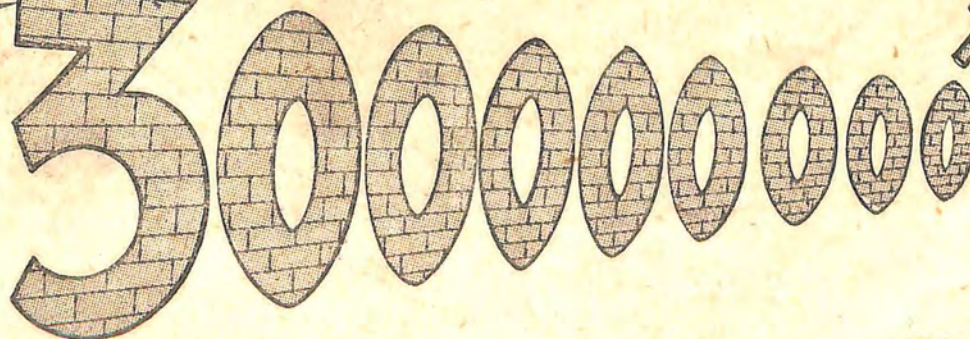
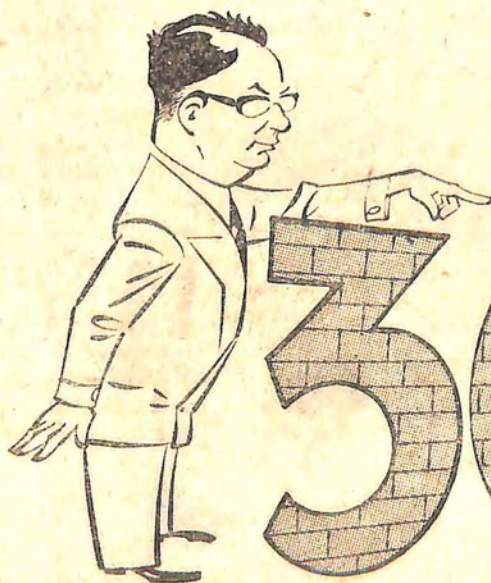
Bu usul ve üslup hâlâ devam ediyor... Malûm ya ıslahattan geriye çark yapılmaz!

Bizim uzmana ne kadar teşekkür etsek yeridir: Japonya'dan iyi ki terlik modası getirmiş... Ya harakiri modası getirseydi?...

İşin bir de şirin tarafı var: Bütün yıl herkes kapıda terliklenirken, koridordaki Mehmetçğin postallı postallı dolaşması!... Demek ıslahatın da bir hududu var.

Nimet ARZIK

30 milyon hesap edilen Taksim - Azapkapı yolu istimlakının 300 milyon olduğu kazmaier inerken anlaşıldı!

Belediye Başkanı — Şu sondaki sıfırı istimlak edin!

HAYIR-sever bir vatandaş!.

- Başbakan, inönü oldu. -

Polis

- Rus maçı biletleri Karaborsada satıldı. -

KARA!...

ARKADİ AVERÇENKO'DAN:

— 1 —

Şair dedi ki:

— Ben tâ çocukluğumdan beri böyle hassasım. Nasıl anlatayım, bilmem ki... Ben, ben... Fevkalâde şeyden, yani... Güzelden hoşlanırım.

— Yok canım! Etme yahu! Acaip! dedim ve gülümsedim.

— Vallahi ben de anlamıyorum, azizim. Niçin güzellikten hoşlandığımı ben de anlamıyorum. Galiba yaradılışında bir özellik, bir fevkalâdelik var. Güzellikler önünde ruhum titriyor. Heyecana kapılıyorum.

— E, bakalım, nelerden zevk alırsın?

— Denizle güneş batarken uzaklarda ama tâ uzaklarda bir kaval sesi işitilcek olursa, bu ses zıvadesile zevkime gider. Çiçeklerin üzerinde gözyaşı halinde titreyen şebnem tanesi beni sarhoş eder. Güzel, hassas, muamma dolu kadınları severim. Bilhassa muammadan, sırdan son derece hoşlanırım.

— Deme! Muammadan, sırdan hoşlanırsın, öyle mi? İşte bundan haberim yoktu. Fakat azizim, kaba hat sende. Niçin vakit ve zamanile bu meseleden bana haber vermezsin? Ben birçok sırların farkındayım. Öyleyse bunları zevk alasın diye sana birer birer nakledeyim de bu suretle edebiyata âcizane bir hizmetim dokunsun. Dinle, bak! Fakat söz aramızda ha... Sana müthiş bir sır: Bizim evin kapıcısının karısı ile bakkal çırağının arasında heh heh öteberi, fîrîfîs, gördün mü sırrı?

Şair yüzünü nefretle buruşturdu:

— Beni anlıyamamışsın, azizim. dedi. Ben bu bayağılıktan nasıl zevk alırım. Benim zevk aldıklarım, ince, seçme sırlardır. Mesele sana bir örnek vereyim: Bu sa-

bah ne yaptın, haberin var mı? Bir buket beyaz gül alarak, içine hiç mektup, kart koymadan bunu Bn. Sasa'ya gönderdim. Sasa bunun kimden geldiğini anlamıyacak. Ne şairane bir sır değil mi?

— Sana, aklıma gelmişken bir şey sorayım, üstat: Odandaki minderle o canım fantazi pantolonunu niçin sattın?

Şair azap içinde yüzünü buruşturdu:

— Azizim. - dedi. - Bu bahisleri açma. Ne diyordum: Beyaz güller, çiçekler başka bir âleme mensup meleklerdir. Bn. Sasa bu hediye alınca şaşırarak: «Bunları kim gönderdi? Bunlar perilerin hediyesi mi? Bana periler arasında âşık olan mı var?» diye düşünecek.

— Ağzın durmaz ki, çiçekleri senin gönderdiğini Sasa'ya yumurtlayıverirsin. - dedim.

— Ben mi? Katiiyen! Bu sırrı ebediyen sır olarak saklıyacağım. Sasa bu çiçekleri kimin gönderdiğini asla öğrenemeyecektir, asla...

— 2 —

Bn. Sasa'nın salonuna girdiğimiz zaman, genç kadın bizi, içten, yürekten gelerek karşıladı. Daha doğrusu bizi demiyeğim: Şairi karşıladı. Benim geldiğimin farkına varmamış gibi hep üstatla konuşuyordu:

— Şair! Şair! - diye haykırıyordu. İtiraf edin. O beyaz gül demetini siz gönderdiniz, değil mi? İtiraf ediniz.

Üstat, hiç anlamamış gibi:

— Neyi itiraf edeyim, hangi gül demeti? - diye bir genç kadının, bir de benim yüzüme baktı.

— Vay, haberiniz yok mu? Öyleyse bugünkü demeti bana kim gönderdi?

Hayretle etrafına bakındı. Benim

de şairle beraber geldiğimi ancak o zaman farketti.

— O... Maşallah... Safa geldiniz, Arkadi!.. Gül demetini bana siz mi gönderdiniz yoksa?

Ben yalancıkıtan bir utangaçlıkla zoraki kızarmağa uğraştım. Boğazıma bir şey tıkanmış gibi hafifçe öksürdüm.

Kadın, muammayı keşfettiğine hükmederek sevindi:

— Gözlerinizi niçin benden kaçıyorsunuz? Sizi gidi sizi. Haydi itiraf edin bakalım.

— Peki ama benim gönderdiğimi nereden anladınız?

— İşte kızarıyorsunuz. Aymaya baksanız a...

Şair Bn. Sasa'nın arkasına geçmiş, bana boyuna işaretler çıkarıyordu.

Ben onu görmemezlikten gelerek:

— Beyaz güllerden bahsetmeğe bile değmez. - dedim.

— Anlaşıldı. Teşekkür ederim. Bana ne ince bir hediye göndermişsiniz.

— Estağfurullah. Teşekküre değmez.

Şairin boğuk boğuk haykırdığı duyuldu:

— Buketi o göndermedi.

— Siz mi gönderdiniz?

Üstadın zihninde birbirine zıt iki his boğuşuyordu. Fakat yeminlerinden geri dönmek, şairane sırrın zevkini bozmak istemedi. Yüce duyguları galebe çaldı:

— Hayır! - dedi. - Ben göndermedim.

Kadın düşündü:

— O halde Arkadi gönderdi. Siz yollamadınızsa o yolladı. Benî bu şehirde ikinizden başka tanıyan genç yok ki... Niçin bu kadar masraf ettiniz, Arkadi'ciğim? Paranıza yazık değil mi?

Elimi «Adam, sen de!» mânâsına salladım.

— 3 —

— Canım, efendim! Paradan bahsetmek değer mi? Para ancak karşılığında çiçek alındığı zaman adilikten kurtulur. Çiçekler tabiat üstü bir âlemin melekleridir. Öyle değil mi, şair?

Bn. Sase büsbütün yaklaştı.

— Meğer asıl hassas şair olan sizmişsiniz. Halbuki ben arkadaşınızı şair sanırdım. Ama gene de söyleyin: Buketi kaçta aldınız. Yirmi kâğıda kıymışsınızdır sanırım.

Düşündüm ve uydurdum:

— On kâğıt.

Şair oturduğu köşeden:

— On sekiz! - diye bağırdı.

Genç kadın bu sözü işitmedi.

— Ne diyor? - diye bana döndü.

— Sigara içmek için müsaadenizi istiyorum. İçebilirsin şair.. Bayan müsaade ediyor.

Şair ister istemez bir sigara yoktu!

Bn. Sasa:

— Aman! - dedi. - Duman boğazıma kaçıyor. Şair siz burada sıgaranızı içinciye kadar Arkadi ile ben içeriki odaya gidelim.

Vâ-Nû

✱

Tarih dersinde...

Gözlerinde zafiyet olan tarih öğretmeni Bay Falanca, sınıfa girdikten biraz sonra talebelerini derse kaldırdı:

— En arka sırada, köşede duran söyle bakalım Amerika'yı kim keşfetti?

— Bilmiyorum efendim!..

— Nasıl bilmiyorsun?.. Peki söyle İstanbul hangi yılda fethedildi?

— Bilmiyorum efendim!

— Tuhaf şey!.. Öyle ise dün akşam sen bunlara çalışmadığına göre ne yapıyordun?

— Arkadaşlarla kahvede iskambil oynuyordum.

— Ne?.. Kahvede iskambil mi oynuyordun?.. Bunları sınıfta, öğrencilerin yanında anlatmaktan utanmıyor musun?.. Sen buraya ne yapmaya geldin?

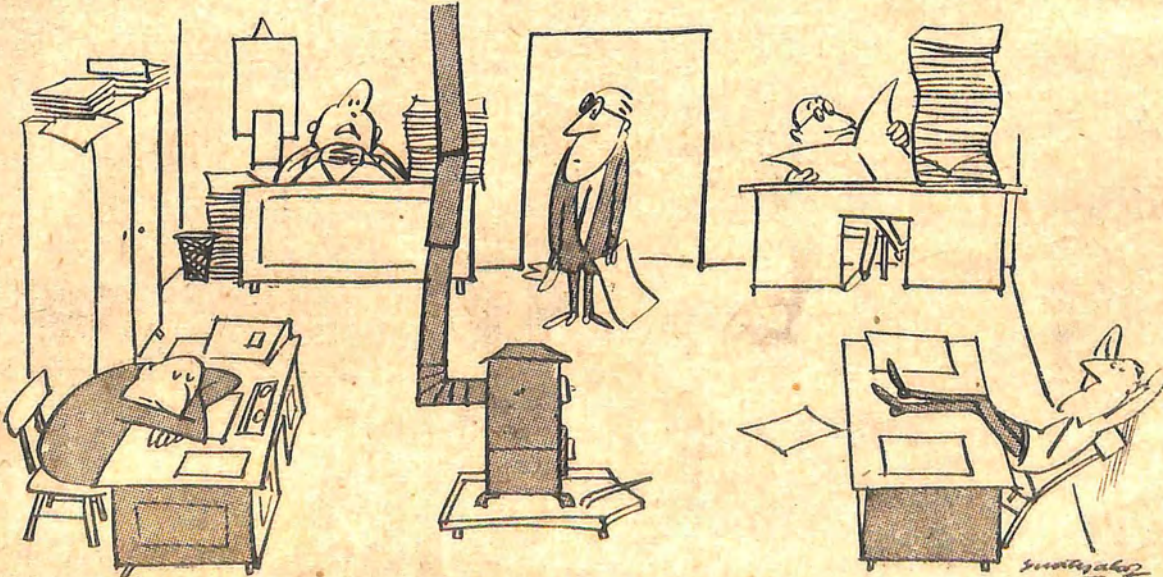
— Ben sobacı çırağıyım, sınıfın tüten sobasını tamire geldim efendim!

Saadet!

Gömlek değiştirir gibi koca değiştiren kadın artistlerimizden biri son evlendiği esmer bir gençle gayet mesut yaşıyordu.

Bir mecliste arkadaşlarına bu saadetten bahsederken şöyle diyordu:

— Bir daha yalnız esmer erkeklerle evleneceğim!

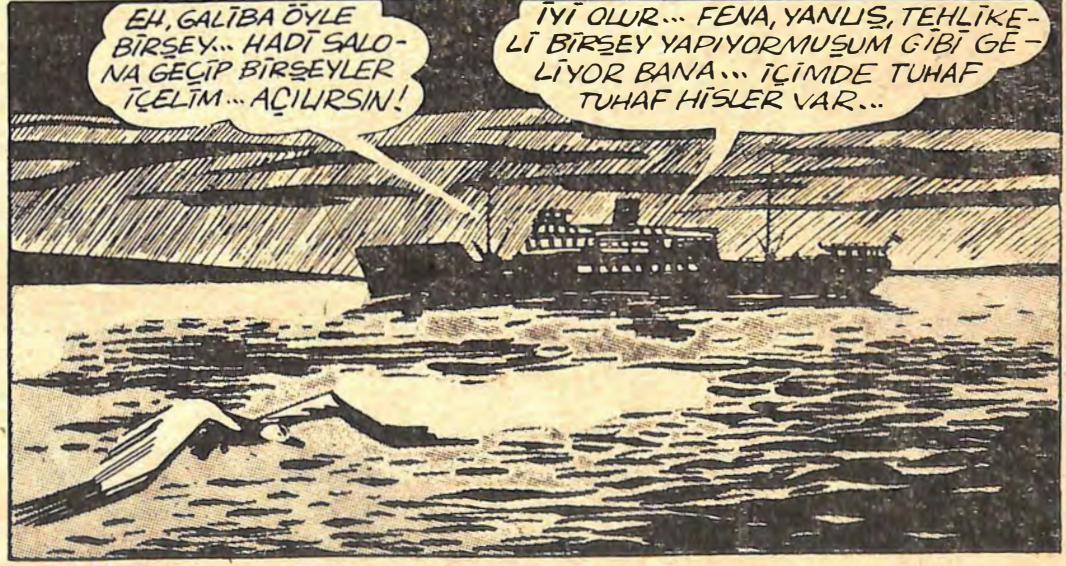

Kabinenin kurulmasını bekleyenler!

Bir YILBAŞI GEÇESİ

YAZAN:
PEYAMİ SAFA

Çizen: **BÜLENT SEREN**
17

— 17 —

«Öğle yemeğini her gün orada yediğim kâfi değil, anlaşılır. Domates çorbası ve dondurma... Bütün o kadınlar ve Alvin Wiggs.» Genç adama döndü. «En sevdiğiniz lokanta orası mı?»

Alvin şaşalamıştı. «Şey... Oraya hiç gitmedim. Annem oraya gider de. Orada yemek yemek istemiyor musunuz?»

«— Daha küçük, loş ve müzikli bir yeri tercih ederim. Tabii, yine siz bilirsiniz...»

Genç adam tereddütle, «Kızların Schraffts'dan hoşlandıklarını zannedirdim.» diye mırıldandı. «Yani... Ufak porsiyonlar... İstedığınız yere gidelim.»

Caroline düşündü. «Belki de fazla parası yok... Fakat, hayır... Mrs. Nature onun babasının yanında çalıştığını söylemişti...» Madison caddesine doğru yürüdüler, Caroline'in sevdiği birkaç lokantayı geçtikten sonra, nihayet durdular. Burası Caroline'in ismini duyduğu fakat hiç gitmediği loş, küçük bir lokantaydı. Fıatların ucuz, yemeklerin ise nefis olduğu söylenirdi. «Burası nasıl?»

Alvin, «Pek âlâ.» dedi. İçeri girdiler, küçücük barın önünden geçtiler ve bir masaya oturdular. Lokantada onlardan başka kimse de yoktu.

Garson kadın, «Kokteyl?» diye sordu.

Alvin hemen atıldı. «Hayır, hayır. Ben istemem. Siz de istemezsiniz değil mi?»

Caroline, «Beşi çeyrek geçiyor.» dedi. «Aç değilseniz, bir içki içmek isterim.»

Caroline viski ve su ısmarladı, Alvin ise hiçbir şey. Genç kız yalnız içki içeceği için biraz sıkılmıştı, fakat bir şeyler içmediği takdirde de Alvin'e saatlerce tahammül edemiyecti. Genç adama bakarak gülüm-

sedti. «Keşke son kitaplarımı getirseydim. İyi eserler okuduğunuz var mı?»

Alvin Wiggs, «Ben kitap okumayı sevmem.» dedi. «Bir romanı ancak yedi ayda bitirebiliyorum. Ben mali mecmuaları tercih ederim.»

Caroline bir tecrübe daha yaptı. «Beğenebileceğiniz kitaplar bulamadınız demek? En son hangi eseri okumuştunuz?»

«— Hatırlamıyorum.»

Kadehindeki buzlar da ne hoştu, içlerinde hava kabarcıkları vardı. O zamana kadar alâkasını bu kadar çeken buz parçacıkları hiç görmemişti Caroline.

Alvin Wiggs, «Mrs. Nature ne kadar iyi bir insan, değil mi?» dedi.

«— Evet.»

«— Çok iyi kadındır, kendisini çok severim.»

«— Francine'in kocasıyla tanıştınız mı?»

Alvin, «Hayır.» diye cevap verdi. «Çok iyi bir insanmış. Francine'i çok severim.»

Caroline, «Evet.» dedi.

Alvin Wiggs, «Francine de çok iyi kızdır.» diye ilâve etti.

Caroline, «Mr. Nature'u unuttuk.» diye düşüncüyordu. Gülmek istedi. Saat henüz beş buçuktu «Bir viski daha içebilir miyim?»

«— İyi mi bari?»

«— Evet, çok iyi.»

«— Ben de tecrübe edeyim öyleyse. Ben fazla içki içmem.»

«— İçmeseniz daha iyi olur.»

Alvin Wiggs, «Bir tecrübe edeyim.» dedi.

Genç adam viskisini sütmüş gibi lıkır lıkır içip, yüzünü buruştururken, Caroline de, ümitle «Belki de mahcup.» diye düşüncüyordu.

Genç kız, «Siz de Port Blair'de mi oturuyorsunuz?» diye sordu.

«— Evet. Ebeveynimle oturuyorum.»

Genç Kız

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

Caroline sordu: «Bu hoşunuza gidiyor mu?»

«— Bir itirazım yok. Annemle babam çok iyi insanlardır. Artık bana geceleri kaçta döndüğümü de sormuyorlar.»

«— Kaç yaşındasınız? Bunu Mrs. Nature bana söylemedi.»

«— Otuz.»

Artık bu sözden sonra Caroline'in bir içki daha içmesi lâzımdı. Alvin de ona iştirak etti. Sonra yemek ısmarladılar. Viskiden cesaret alan Caroline Sarah Bernhardt gibi rol yapabileceğini düşünüyordu. Evet, yemekten sonra başının çok ağrıdığını söyleyecekti...

Alvin Wiggs sanki ilk defa aklına gelmiş gibi neşçyle. «Avrupa'da meşhur bir muharrirle tanıştım.» dedi.

Genç kız, «Demek ki ben yanlışım.» diye düşüncüyordu. «Adam mahcup. Kendisine fırsat vermeliydim. Muhakkak Avrupa'da son derece güzel günler geçirdi. Bundan hiç de şüphelenmemiştim.» Genç adama merakla baktı. «Sahi mi? Kim?»

«— Şey... İsmi neydi? Ha, Ernest Hemingway. İstanpa'da arkadaşlarla bir kahvede oturuyorduk. O da yanımızdaki masadaydı.» Alvin hafifçe kızardı. «Kendisinden imzasını istedim.»

«— Sonra?»

«— Verdi.»

Caroline hâlâ merakla genç adama bakıyordu, fakat anlaşılır macera bu kadardı. Caroline, «Hay Allah!» diye düşündü. «Mr. Shalimar'ın hikâyeleri bile bundan daha iyi.»

Lokanta, tiyatroya gidecekler için acele yemek hazırlamasıyla meşhurdur. Kahve içerlerken Caroline saate baktı. Dokuza geldiğini zannediyordu. Fakat henüz altı buçuk olduğunu görünce hayretle irkildi. Viskinin tesiri geçmişti, hasta rolü yapacak cesareti de kendinde bulamıyordu. Acaba, «Yedi ekspresine yetişebilirim,» dese ne olurdu?

Alvin, ıslak gözlerinde derin bir hayranlık, «Yanımda çalıştığım insan muhakkak ki çok şanslı,» diyordu. Genç kız onu incitmek istemedi. Fakat eve gitmeğe can atıyordu. Eve,

eve, eve.. Fakat o anda bu da imkânsızdı anlaşılır.

Caroline, «Yemek üstüne konyak içmek hoşuma gider,» dedi.

«— Ya?» Alvin pek şaşırmıştı. Fakat kendini topladı. «İki konyak!» Konyaklar geldi. Hem bunları duble bardaklara koymuşlardı. Caroline, «Bana manken işini anlatsanıza,» diye mırıldandı. «Ben işimden bir hayli bahsettim.»

Sanki genç kız, adamdaki kalkıp, yüzlerce düşmanın karşısında konuşmasını istemişti. Alvin söyleyecek söz bulmağa çalışıyordu. Nihayet, «Şey...» dedi. «Bizim ailenin işi bu... Ailenin... işi... Sadece aile...»

«— Peki, siz ne yapıyorsunuz?» Caroline kendi kendine, «Casusluk mu?» dedi. «Boyunlarına mikrofilm mi yerleştiriyorsunuz?»

«— Vitrinler için manken yaparız. Senin canını sıkacak bu mevzu.»

«— Ne münasebet!»

«— Şey... Senin hayatın... Çok heyecanlı... Meşhur muharrirler.»

Genç kız, «İnsanın sevdiği her şey ona heyecan verir,» dedi.

«— Hep çalışacak mısın? Evlenmek istemiyor musun?»

«— İkisini birden yapamaz mıyım?»

Alvin şaşalamıştı. «Herhalde. Bunu hiç düşünmemiştim.»

Caroline, «Bir konyak daha içeceğim,» dedi. «Öndan sonra da eve dönmeliyim. Zira bu kitabı okuyup, tenkidini yazmam lâzım.»

Alvin, «Ama daha erken,» diye itiraz etti.

«— Kitap çok uzun.»

«— Bir konyak! Hesabı da getirin lütfen.»

Caroline, «Dünyada en hoşlanmadığım şey, ben içki içerken, birinin Alvin'in yaptığı gibi beni seyretmesi,» diye düşüncüyordu. «Dünyada hoşlanmadığım biriyle içki içmekten daha da fena bir şey var. O da senin içip, onun seni seyretmesi...» «Siz de içmez misiniz?»

«— Şey... Peki.»

Alvin Wiggs konyayı üç yudumda bitirdi, yüzünde de ilâç içiyormuş gibi bir ifade belirmişti. Sonra ifadesi birdenbire değişti, genç adam

YAZISIZ!

gözlerini kırptırarak, «İkincisi hiç de fena olmuyor,» dedi. «İnsan kon-yağın tadına alışıyor. «Kolunu kal-dırdı, ve kendince cüretkâr addedilecek bir tavırla garson kadını çağır-mak için parmaklarını şıkırdattı.

Caroline nihayet eline Alvin aleyhi-ne bir silâh geçmiş gibi memnun memnun düşündü. «Garsonu böyle çağıran insanlardan nefret ederim.» Adama döndü. «Trene yetişmem lâ-zım.»

Alvin, «Şimdiye kadar senin gi-bi iyi bir kızla tanışmamıştım,» di-ye cevap verdi. «Dünyanın en iyi kı-zısın.» Garson kadını iki konyakla yanlarına gelmişti. Genç adam ken-di içkisini bir dikişte bitirdi.

Caroline eldivenlerini giyiyordu. «Ben istemem.»

Alvin, «Otur,» dedi. «Şimdi gide-riz... Şimdi gideriz.» Biraz mahcup bir tavırla Caroline'in önüne kon-muş olan konyağı da içti. «... ziyan olmasın.» Sonra hafif bir kahkaha attı.

Caroline ayağa kalktı. «Gidelim mi?»

Alvin para verdi, sonra da Caro-line'in peşi sıra kapıya gitti. Fakat kıza o kadar yaklaşmıştı ki. Bu ha-liyle sarhoş bir Sen Bernar köpeği-ni andırmaktaydı. Alvin, Caroline'in kolunu tutarak, «Çelme takma,» diye fısıldadı. Caroline'in çelme takmağa hiç niyeti yoktu, fakat aynı şey Al-vin Wiggs için söylenemezdi doğru-su. Barın önünden geçerken, Caro-line utançla ırkıldı. Yüksek sandalye-lerden birine Mike Rice oturmuş, ciddi nazarlarla karşıdaki aynaya bakıyordu. Genç kız başını önüne e-ğerek, Mike'in onu görmemesi için dua etti. Adam onu ilk defa bir er-kekle görüyordu... Caroline'in tali-hine hem de Alvin Wiggs'le. Ne re-zalet! Fakat geç kalmıştı Caroline. Onu aynadan gören Mike, sandalye-sinde döndü. Kaşlarını da kaldır-mıştı.

Mike Rice, Caroline ile Alvin'e selâm vererek, «Merhaba,» dedi. Sonra tekrar döndü. Fakat genç kız onun aynadan kendisini süzdü-ğünü farketmişti. Yüzü ifadesizdi, fakat Caroline'e gözlerinde 'garip bir pırıltı varmış gibi geldi.

Alvin sordu. «Kim o?»
— «Hişt!»
— «Kim, kim?»
— «Muharrir, muharrir.»
— «Beni tanıtır. Senin muhar-rir arkadaşlarıyla konuşmağa iste-rin.»

Genç kıza kolundan tutarak bara doğru çekti.

— «Alvin, rica ederim!»

Mike, «Çocuklar, size içki ikram edebilir miyim?» diye sordu. Na-zik tavır, onlara, çocuklar, diye hi-tap etmesi, genç kıza bu kendin-den on yaş büyük, kabak kafalı, sinirli, dört konyakla sarhoş olan ve bir çocuk gibi hareket etmeğe kalkan adamla bulunmaktan do-layı duyduğu hiddet ve pişmanlı-ğı biraz olsun hafifletmişti.

(Devamı var)

SERMED MUHTAR ALUS

Türk edebiyatında, artık ben-zeri kalmayan büyük bir roman-cı vardı: Sermed Muhtar Alus...

Eski İstanbul'u konakları, ya-lıları, köşkleri ve eski zenginleri, eski güzelleri, eski çapkınlarıyla içinden tanıyan bir yazardı.

İçinden tanıyan dedik. Çünkü Sermed Muhtar, o saltanatlı ha-yatın içinde doğmuş, içinde bü-yümüş, içinde yaşamıştı: Anne tarafından Âbidin Paşa'nın toru-nuydu ve babası eski Erkân-ı Harbiye mektebinin balestik ho-cası, Askerî Müze Müdürü Ferik Muhtar Paşa idi.

Galatasaray Lisesini bitiren ve hem hukuku, hem mülkiyeti ta-mamlayan Sermed, son derece i-yi Fransızca bilir, son derece ha-fızası kuvvetli, hayata ince bir is-tihza ile bakan eşi az bulunur ze-ki bir sanatkârdı: Dinlenecek kadar hünerle keman çalardı, pi-yano çalardı, ud çalardı ve orta halli salonları süsleyecek kadar

Penbe Maşlahlı Hanım!

güzel resim yapardı.

Ama, en büyük ve ölümsüz e-serleri eski İstanbul hayatına ait romanları, hikâyeleri ve pi-yesleridir.

Adı, bugünün gençliğine büs-bütün yabancı olan Sermed Muhtar Alus'u, hele Türk mizahı as-la unutamaz. Eserlerinde, yakın geçmişin bütün güzellik ve çir-kinlikleri ölümsüz bir canlılıkla yaşar.

Akbaba, iki sayı sonra bu ün-lü sanatçımızın en güzel eseri «Penbe Maşlahlı Hanım» ı oku-yularına sunmaya başlayacaktır.

Penbe Maşlahlı Hanım, elli yıl önceki İstanbul'un bütün paşala-rını ve paşazadelerini aşkıyla ya-kıp tutuşturan bir güzeldir. Bu romanda, çarşaf, peçe ve maş-lah içindeki kadının hayatını bü-tün incelikleriyle tadacak, eski Kuşdili, Fenerbahçe sefalarını, saz âlemlerini, harem - selâmlık eğlencelerini yaşıyacak ve o geç-miş yılların ünlü paşalarını, meş-hur güzellerini, gönüller avlayan kantocu kızlarını, hânende ve sâ-zendelerini tanıyacaksınız.

Penbe Maşlahlı Hanım, hem yakın geçmişin en güzel romanı, hem de en canlı tarihidir. Ne bu romanı, ne bu tarihi, bugün ya-zacak başka bir kalem yok... Akbaba, sevgili okurlarına bu eşsiz eseri sunarken, Sermed Muhtar Alus'un büyük hâtırası-

nı gönül doiusu saygılarla se-lâmlar ve bize bu mutlu imkânı veren zarif ve biricik kızı İlhan Türsan'a teşekkürler eder.

Pek yakında başlıyoruz.

İkinci Büyük Romanımız:

Komiser Osman!

Gecen sayımızda «Komiser Os-man - Cihan Şampiyonu Kara İbrahim» romanımız bitti.

Arkadaşımız Turhan Selçuk, büyük bir okuyucuyu sürükleyen bu çizgi romanına, yine «Komi-ser Osman» başlığı altında, apay-ır serüvenlerle yepyeni bir çığır-da devam edecektir.

Yalnız Türkiye sınırları içinde değil, dünya karikatüristleri ara-sında sayılı şöhretlerden biri o-lan Turhan, eşsiz çizgileriyle o-kuyucularımızı bir daha mem-nun edecektir.

Pek yakında başlıyoruz.

Bu «Pek yakında» nın mânası şudur: Akbaba, iki sayı sonra o-tuz dokuz yaşını bitirip kırk ya-şına basıyor.

Kırk yıl mizah!.. İşte, Türk basınının kırk yıllık başarısından duyduğumuz sevinçle sekiz say-fa ilâveli bir «kırkıncı yıl» sayısı hazırlıyoruz. Sevgili okuyucuları-mız:

Bu iki romana o ilâveli sayıda başlayacağız!

PATATES Şövalyeleri

— 39 —

Bu sırada Giorgino usulcacık içeri süzüldü. Clo'nun kamarasında, bir koltuk vardı. Giorgino böylece oturdu ama susmağa hiç de devam etmedi. Kendini ne de olsa rahata ermiş hissediyordu. Filimario, ilk şaşkınlık anını geçirince, artık Ketty'ye döndü.

Mert mert:

— Ketty, dedi, hoş bir kadınsınız. Eğer benim canım birini çekse, sizin o cesur kalbinizi fethetmesini bilen mösyö de Luncelle'i seçerdim doğrusu. Bana kalırsa siz, kendinizi kontes diye satamazsınız. Kaçakçılar Birliğine bir hakarettir bu.

Ketty hafiften kızardı.

Filimario eğilerek:

— Hay ömrünüze bereket, sarışın güzel korsan, diye ekledi.

Giorgino heyecandan ve gururdan kendini kabına sığamaz hissetti. Üzerinde Korumacı Melek'le nişanlanmış olmanın hali vardı.

Bu sırada Clotilde, genc o saat aklını başına toplamıştı ve usul usul, alttan alta iltifatlarla ve acı sözlerle o uğursuz tuzaklardan birini kurmağa hazırlanıyordu.

— Pek hoş bir sürpriz bu, diye başladı...

Ama Ketty onu konuşmağa bırakmadı.

— Matmazel Troll, şimdi gevezelik etmenin sırası değil. Şu an, emir veren benim, size şunu da haber vereyim ki çocuk gibi oyun oynamayı tamamladınız. Genc Nevaslippe'e döneceksiniz. Mösyö Dublé'ye gelince, gönlünün çektiği yere gidecektir. Oturun da susun bakalım.

Böyle derken Ketty, bir taraftan da tabancasını oynatıp duruyordu ve Clo, korkudan sapsarı kesilerek, boyun eğdi. Sonra hıçkırıklar kopardı.

Ketty Clotilde'le pek uğraşmaksızın Filimario'ya:

— Ya biz, ne yapacağız artık? diye sordu.

— Her şeyden önce, bir çiçekmiş gibi oynattığınız tabancayı bir tarafa bırakmalı.

Ketty gülmeye başladı ve tabancayı cebine soktu. Fil bir an düşünceli düşünceli durdu, derken keyifle Ketty'ye döndü. Öyle ya, işin plüf tarafını bulmuştu.

Ama tam bu sırada, tüyleri diken diken olmuş ve sırtına robdöşamb geçirmiş Settembre göründü.

— Mösyö Fil, korsanlar!

— Evet, mösyö Sett. Haber doğru. Şu koltuğa oturun da dinleyin bakalım.

Sett korka korka Ketty'ye baktı.

— Gene mi başlıyorlar? diye sordu.

Filimario:

— Hayır, dedi; bu sefer, aşağıdan alıyorlar.

Bundan sonra bir bir düşüncesini anlattı.

— Mösyö Sett ile ben Nevaslippe'e dönmeliyiz artık. Mösyö Pis'ye gelince, bacağı konsolosa bırakırız, konsolos da, dönüşünde, bu bacağın yurda iadesi için gerekli tedbirleri alır. Nevaslippe'e, Grilling ile varmak mümkün; şimdi de Delfino yatında yolculuk eden noter Diks ile iki şahidi ele geçirmek kalıyor. Deniz kıyılarında yalpa vurup durması gereken Delfino'yu bulmayı ben alıyorum üzerime. Delfino'yu bulmak için, Sett ile birlikte Grilling'i terkedecek, Nevaslippe'e doğru yola çıkacağız. Ketty ile Giorgino, New-York'a kadar, matmazel Troll'e göz-kulak olur.

Ketty başını salladı.

— Ya ben, yirmi herifle ne yapacağım?

Giorgino:

— Adamlar gerisin geriye gönderebilir, dedi Zahmetlerini ödemeğe hazırım. Bundan sonra, Ketty, New-York'ta ne yapacağız biz? Ne demeğe benimle birlikte Nevaslippe'e dönmiyesin?

Ketty Giorgino'ya, sonra Filimario'ya baktı. Filimario bir baş işaretini yaptı.

Filimario:

— Pek hoş bir düşünce, mösyö de Luncelle! dedi. Bu yüzden tasarımı başlıyorum değiştirmeye. Yirmi adamı hemen geri göndeririz, sonra bulana kadar hep birlikte Delfino'nun peşine düşeriz, artık matmazel Troll de canı ne isterse yapsın.

Ketty hiçbir şey anlamıyordu; bir Giorgino'ya, bir Filimario'ya bakıyordu.

Filimario sarışın korsana:

— Yeni bir hayat bu, dedi, sâkin bir hayat, namuslu bir hayat.

Heyecana kapılmış bulunan Ketty:

— Evet, gerçi, öyle, diye kekeleydi.

Yirmi kaçakçının basıp gitmelerini dört gözle bekleyen Giorgino:

— Acaba, bu adamların her birine yüz dolar versék yeter mi? diye sordu.

Ketty:

— Şu düşündüğün şeye bak! Elli dolar yeter, diye karşılık verdi; paramızı çarçur etmeye başlama.

Giorgino cebinden titreyerek elli dolarlık yirmi kâğıt para çıkardı ve bunları Ketty'ye uzattı.

Ketty dışarı çıktı ve Bill'i çağırdı.

— Bill, hepiniz de hemen basıp gidin. İş yok: İşte sana beşyüz dolar. Adamlarımı eğlendir. Ben ise (ben ise parsayı topluyorum, diye düşündü) kalıyorum.

Beş yüz dolar karşısında Bill gık bile demedi. Adamlarını topladı.

— Çocuklar, dedi, iş yokmuş. Artık hafiften voltamızı almalıyız. Ketty sizi düşündü de kesesinden elli dolar veriyor size. Gidip çekin kâfaları; Jeannette'te kalan beş arkadaşınıza da haklarını verin.

Tayfalar Jeannette'in güvertesine çıkınca, öbür beş azılı işin nasıl gitmiş olduğunu sordu.

— Bak, dediler: Hiç iş yok. Bir bardak içki içmek için bir dolar bile kalmadı.

Jeannette olanca hızla uzaklaştı. Giorgino rahat soluk aldı ve Clotilde kendisini daha güçlü buldu.

Clotilde patiska mendilini ağzına kapayıp hafiften esneye esneye:

— Bu kadar karışık işlerden sonra, bir parça baş dinleme fena gelmez size, dedi. Bu kadar temiz bir birliği bırakmak doğrusu yazık; haydi iyi geceler.

Filimario:

— Matmazel Troll, dedi, gevezelik etmeyi bırakalım. Delfino'nun tam nerede olduğunu söyleyin bize.

Clotilde uzaklaşırken:

— Ah! Bunu anlatması o kadar uzun sürer ki! diye içini çekti. Başlıbaşına bir hikâye bu.

Ağzından lâf almanın besbelli ki hiç yolu yoktu. Ama Clotilde eşikten geçmeğe davrandığı zaman, Ketty yolunu kesti.

— Öbür dilerim, matmazel Troll, sizden kabinenizde yatmayı rica etsem, nasıl olur acaba, çünkü bunca erkek içinde, bu gemide bir başıma uyumak olmaz, mahvolurum sonra.

— Çok müteessirim, kabinemde ki ikinci yatak oda hizmetçim tarafından tutulmuştur.

— Endişe etmeyin öyle: Ben sizin yatağınızda uyurum; işte bu kadar.

Sesi yamandı ve iki düşman, müşterek yataklarına çekilmek üzere, uzaklaştılar.

Sett:

— Amma da iş ha! dedi.

Giorgino:

— Bir kadın kalbi yine de vumusaktır, dedi: Ketty Clotilde'in iyi gelir hakkından.

Fil ağzını açmadı ama dudaklarında o pek güzel gülümseyişi titriyordu. Az sonra, Ketty geri geldi; nazik Clotilde'in sırrı, ne de olsa hoşla gitmiyecek olan meselevi açığa vuruyordu.

— Matmazel Troll, biz doğruca Blets'e gidersek, Delfino'nun yarın Grilling'e varacağını bana kibar kibar söyledi. Allah rahatlık versin haylar, Bye bye, Giorgino.

Giorgino sevine sevine:

— Gördünüz mü? dedi. Clotilde,

kötü değilmiş: Söyletmesini bilmek yetermiş.

Bu sırada Clotilde, yatağında karın üstü —Ketty'nin buyruğunun kendisine lâykı gördüğü biricik durumda— yatmış, yatağın öbür ucunda sereserpe uzanıp yatmış bulunan komşusuna kızgın kızgın çıkışıyordu:

— Nevaslippe'de, tevkif ettireceğim sizi.

— Matmazel Troll, hele bir oraya varahım, bunu o zaman söylersiniz. Yavrucuğum, size yaptığımı yapmış olsaydım, şimdi bu tuhaf duruma düşmezdimiz.

Clotilde:

— Bir bacağım yatağa bağlı uyumak istemiyorum ben, diye bağırdı.

Ketty sâkin sâkin:

— Yoksa uyuyamazsınız, diye karşılık verdi.

Ve ışığı söndürdü.

Ertesi sabah saat onda Grilling Delfino'ya vetişti.

Clo alaylı alaylı gülerken:

— Artık, kim emir verirmiş görürüz, dedi. Delfino'nun kaptanı kim e boyun eğecek, görürüz.

Ketty kederli kederli sokuldu Clo'ya.

Ketty bir havlu alarak:

— Yüreği yufka bir kadın için, böyle sevimli bir kızın ağzını tıkmak güç, diye içini çekti.

Clotilde geriledi. Ama Ketty saçlarından yakaladı onu, yatağına yatırdı ve adamakıllı tartakladı.

Az sonra Clotilde hıçkırarak:

— Ketty, dedi, beni Delfino'da bırakın. Filimario'yu seviyorum. Onu sevdiğim için bütün bunları yaptım ben. Merhamet edin, Ketty...

Ketty havluyu bir yana attı.

Sesini yükselterek:

— Matmazel Troll, dedi, sizi Delfino'ya alacağım; ama gene o oyunlarınızdan birini oynarsanız, iki gözüm önüme aksın, atarım sizi denize.

Bu söz üzerine Clo, gözleri yaşlı bir yüzle, Ketty'ye baktı. Acı acı:

— Teşekkür ederim, matmazel Ketty, dedi.

Sarışın kaçakçı kızarak arkasını döndü.

Hay kör şeytan! Bütün bunlara rağmen uyumak olmazdı!

Grilling New-York'a döndü, kaptan ile tayfa iyi bir ödül aldılar ve Delfino gene yola çıktı.

Kaptan gelip matmazel Troll'ün emirlerini aldı ve Ketty Clo'ya baktı. Şimdi Clo bir ikinci şaşkınlık göstermedi.

— Nevaslippe, tam yol!

Noter Diks ile iki tanık, Filimario'yu tekrar gördükleri zaman, pek heyecana kapılmadılar.

(Devam var)

BİR FIKRA ANLATIR MISİNİZ?

— İnsan gazeteci olunca, tabii anlatacağı fıkra da gazetecilikle ilgili olur. Hem benim anlatacağım fıkra olmuş bir hâdiseye de dayanıyor.

Yılmaz TUNÇKOL

DÜNYANIN en meşhur sirklerinden Medrano Sirk'i yeni bir programla Berlin'de temsiller vermeye başlıyordu. Bir gün önce sirk'in gişelerine müracaat eden bir adam, temsillerin kaç ay devam edeceğini sordu. Gişe memuru cevap verdi:

— Altı ay efendim.
— Peki öyleyse, devlet başkanlarına ayrılan locanın hemen yanındaki locayı bana verir misiniz?
— İlk gece için mi efendim?
— İlk geceden en son temsile kadar. Yani altı ay için. Kaç lira tutuyorsa bedelini söyleyin de ödiye-yim.

Gişe memuru hayretler içinde kalmıştı. Adam deli miydi acaba? Fakat deliye benzer bir hali de yoktu ve gayet normal konuşuyordu.

Gişe memur birkaç dakika müsaade istiyerek hemen Sirk müdürüne koştu ve durumu ona nakletti. Müdür de şaşırılmıştı. Gişenin bulunduğu yere gelerek adamı buldu ve «Siz mi 6 aylık loca bileti istediniz? Bir yanlışlık olmasın?»

Adam hiçbir yanlışlık olmadığını söyledi. Müdür ne yapabiliyordu ki!.. Mevzuatta 6 aylık bilet isteyene bilet verilmez diye bir kayıt bulunmadığı için, kaç lira tutuyorsa parasını alarak biletleri verdi.

Temsiller büyük bir kalabalığın hazır bulunduğu bir seyirci huzurunda başladı. İlk gece devlet başkanlarına ayrılan locanın yanındaki locayı tutan adam da gelmişti tabii ve büyük bir dikkatle bütün gösterileri takip etti.

İkinci gün adam locadaydı, fakat bu sefer temsille fazla ilgilenmiyordu. Gazetesini açıp okumayı tercih etmişti. Bunu üçüncü, beşinci, onuncu geceler takip etti. Gözleri bu locaya takılanlar, bir gazete ile karşılaşıyorlar, adamın yüzünü bile göremiyorlardı.

Bu durum herkesin merakını çekmişti. Niçin locada her akşam gazete ile meşgul oluyor da, temsillere hiç dikkat etmiyordu?..

Bu merak zamanla asap bozucu bir hale geldi. Temsillere çıkan artistler oyunlarını normal şekilde yapamaz oldular. İp cambazları asap bozukluğu yüzünden ipten düşecek hale geldiler. Arslan terbiyecisi, dikkatini oyuna teksif edemediği için, vahşi hayvanlara söz geçiremez oldu. Nihayet bütün san'at-kârlar müdürün karşısına çıkıp durumu anlattılar ve bu adamın sirke sokulmamasını, aksi halde işi bırakacaklarını söylediler. Durumun vahametini anlayan müdür, doğru adamın bulunduğu locaya gitti ve meseleyi naklettikten sonra, «Sizin bütün bilet paranızı iade edeceğiz. Hatta üstte istediğiniz kadar parayı da açıktan vereceğiz. Fakat lütfen buraya bir daha ayak basmayın» dedi.

Adam gayet soğukkanlılıkla bu cazip teklifi reddettikten sonra cebinden basın kartını çıkarttı ve şunları söyledi:

«— Beyefendi, ben gazeteciyim. Günün birinde bu sirkte nasıl olsa bir kaza olacak. Ya arslan, terbiyecisinin kafasını koparacak ya da ip cambazı düşüp ölecek. İşte o an ben burada hazır bulunup bu dünyanın en iyi resmini çekeceğim. Teklifinizi kabul edemem.»

İnanmamış!

Adamın biri karakola gider, karısının öldüğünü haber verir. Komiser sorar:

— Ne zaman öldü karın?
— Üç ay önce..
— Üç ay önce mi?.. Peki, şimdiye kadar neden gelip haber vermedin?
— İnanmıyordum da...

Needet GÜLERYÜZ

Milletler Gülüyor

Paris'te bir Amerikalı

BİR Amerikalı tatilini geçirmek üzere karısı ile beraber Paris'e gelmişti. Güzel bir otele indiler; karısı öteberiyi yerleştirirken Amerikalı şöyle bir dolaşmak istedi. Köşebaşlarını tutan güzel bir kız yolunu kesti ve:

— Mister, dedi; size Paris'i daha iyi tanıtırım, sadece 5000 frank, haydi gidelim...

Mister bu aşk teklifini pazarlığa vurdu:

— Benim ancak iki bin frankım var...

Kız güllüp omuzunu silkti ve kabul etmedi.

Amerikalı az sonra otele döndü, karısı ile beraberce dolaşmaya çıktılar ve aynı köşede aynı kızla burun buruna geldiler. Yosma iki turisti istihza ile süzdükten sonra:

— Görüyor musun Mister, dedi; iki bin franka ancak böylesini bulabilirsin!...

Kruşçef zafer arabasında!

Bol gıda

TATİL dönüşü arkadaşlarına anlatıyordu:

— Ben bu yaz deniz kenarına gidip paramı plaj ve gazinolarda harcamadım. Kıra çekildim ve bir çiftçiye misafir oldum. Hava güzel, su güzel ve yemek içmek boldu, krallar gibi beslendim...

— Neler yedin içtin anlat bakalım?... dediler.

— Neler mi? Birinci hafta at öldü, bütün hafta at eti yedik; ikinci hafta ise dana hastalandı, bir hafta dana eti ziyafetine konduk; üçüncü hafta ise kümeşte salgın hastalık çıktı, her gün iki, üç tavuk öldü... Bir hafta da tavuk eti yiyerek tatilimi bitirdim!..

— Ama tatilin dört hafta idi, madem bu kadar iyi besleniyordun niçin bir hafta daha kalmadın?

— Zira dördüncü hafta başında büyükbaba aniden hastalandı ve yatağa düştü...

Yankesici!

Yaman bir yankesici karşıdan karşıya geçerken hızla gelen bir otomobilin altında kalmıştı... Trafik durdu, yaralıyı kaldırma aldılar, büyük bir kalabalık toplandı ve bu arada adamı çiğneyen araba kaçıp gitti...

Bunu farkedendenlerden biri:

— Eyvah diye bağırdı; araba kaçıp gitmiş. Numarasını da almadık!

Yaralı, zahmetle gözlerini araladı:

— Burada cebimde cüzdanı var; numarasını orada bulabilirsiniz...

— Efendi, eldivenini unuttun...

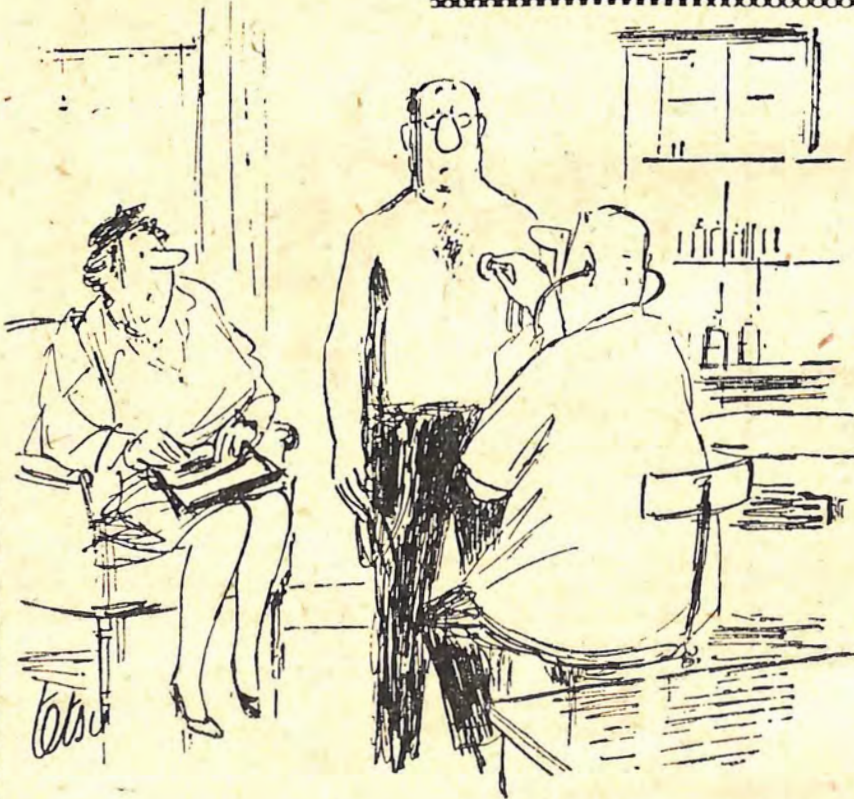
DÜNYA KARİKA-TÜRLERİ!

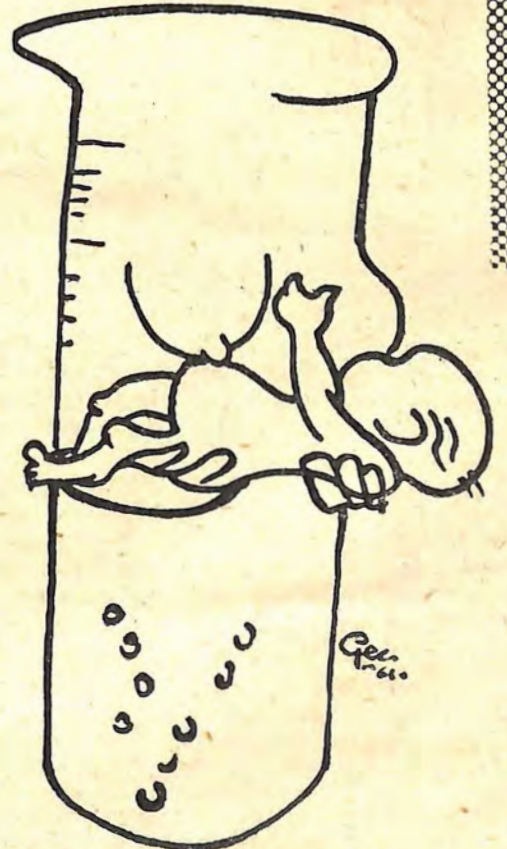
AYAK FALI:
-000, SİZE UZUN BİR YOL GÖRÜNÜYOR!

-VAY TONTONUM, KÜÇÜK SEVGİLİNİ TANIMADIN MI?..

-KALBİNİZ ÇOK HIZLI ÇARPIYOR...
-BEN YANINDA OLDUĞUM İÇİNDİR DOKTOR!

TÜP'TE ÇOCUK YETİŞTİRİLİYOR:
ANNELİK!

GAZETECİ- BUGÜN BİRİNCİ SAYFADA BERLİN ÇIKMAZINDAN BAHSEDELİM...

-HAYIR HAYIR... RUSLARIN ATOM DENEMELERİNDEN BAHSEDELİM...

-ONUN DA MODASI GEÇTİ... AMERİKALILARIN POLARİS FUZESİNDEN BAHSEDELİM...

-BULDUĞUM... EN İYİ- Sİ HOLİVÜT TAKİ YAN- GINDAN BAHSEDELİM!

**YAŞASIN! PİVALE den
1000 Lira Kazandık !**

Reklâmcılık - 2344 - 93

Akbaba

40

Yaşına basıyor!

28

Sahifelik Özel Sayı

7 Aralık

Perşembe günb

AK 94

GÖÇ

Yusuf Ziya Ortaç

Roman

Fiatı 5 Lira

AK. 96

**Akbaba Yayınevi
Dördüncü kitabını takdim
ediyor.**

Bir Hayatın Romanı:

İSMET İNÖNÜ

Yusuf Ziya Ortaç

Üçüncü Baskı

- İsmet İnönü bir biyografidir.
- İsmet İnönü bir romandır.
- İsmet İnönü, iki ayrı yazı nev'inin birleştiği bir kitaptır: Romanlaştırılmış biyografidir.
- İsmet İnönü, vesikaların konuştuğu bir eserdir.
- İsmet İnönü, vesikalara hayal güzelliği ve sanat yumuşaklığı katan kitaptır.
- İsmet İnönü, birinci baskısı on beş günde biten eserdir.
- İsmet İnönü, ikinci baskısı yine on beş günde biten eserdir.
- İsmet İnönü, şimdi üçüncü baskısı yapılan eserdir.
- Yusuf Ziya Ortaç, bu kitabı yazmak için tam beş yıl çalıştı.
- Bu kitapta, İsmet İnönü'nün hayatını doğduğu günden tanıyacak, mektep hayatını, genç kurmaylık hayatını, ev hayatını, izdivaç hayatını, duygu, düşünce, çalışma hayatını öğrenecek ve imtihan kâğıdını bile okuyacaksınız.
- Bu kitap da, yine en güzel kâğıda, en iyi mürekkeple basılmıştır. Yine iplik dikişlidir. Yine karton kapaklı ve beş renkli kuşe gömleklidir. Fiatı 5 lira.

Pek yakında çıkıyor.

Umum satış merkezi: Akbaba Yayınevi. Klotfarer Caddesi, Divanyolu, İstanbul.

Siparişler taahhütlü ve ödemeli gönderilir. Sipariş karşılığı pul kabul edilmez.

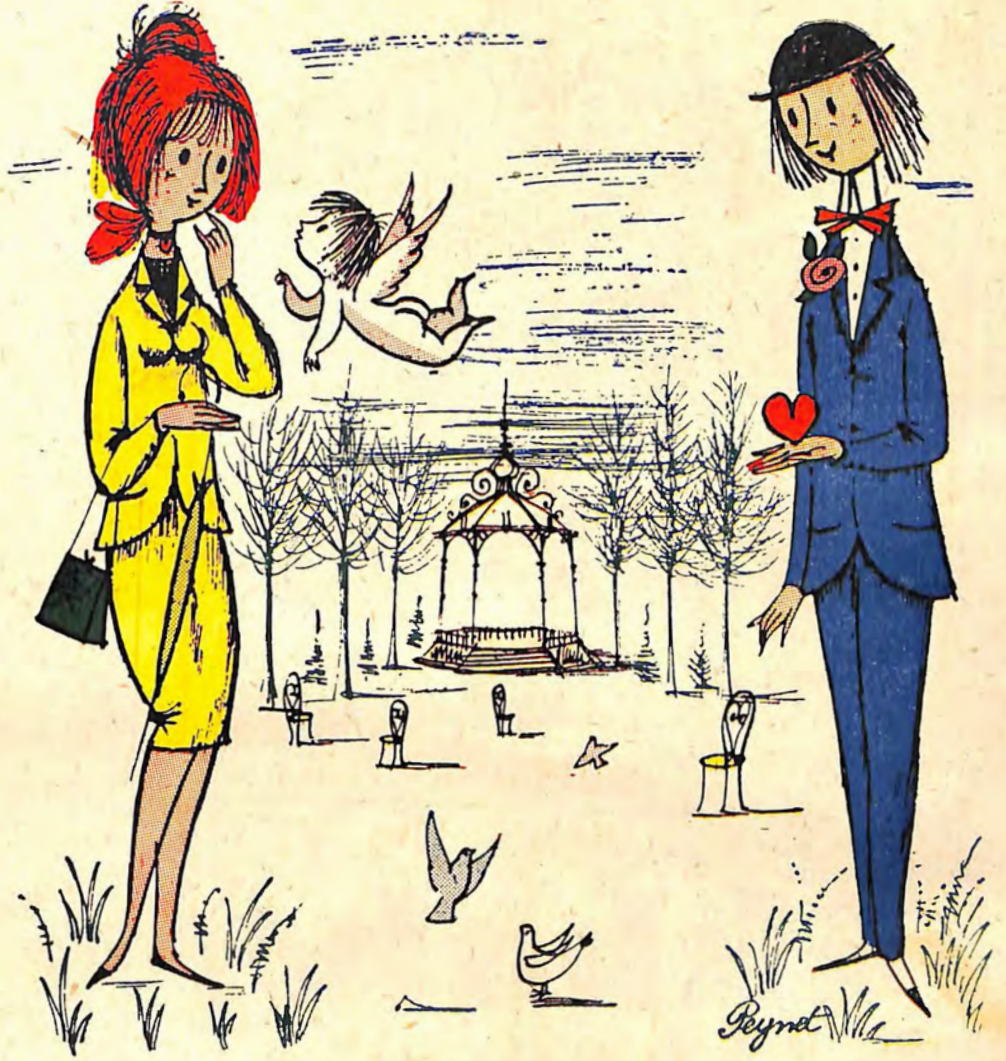
Lütfen acele ediniz.

AK. 97

Akba

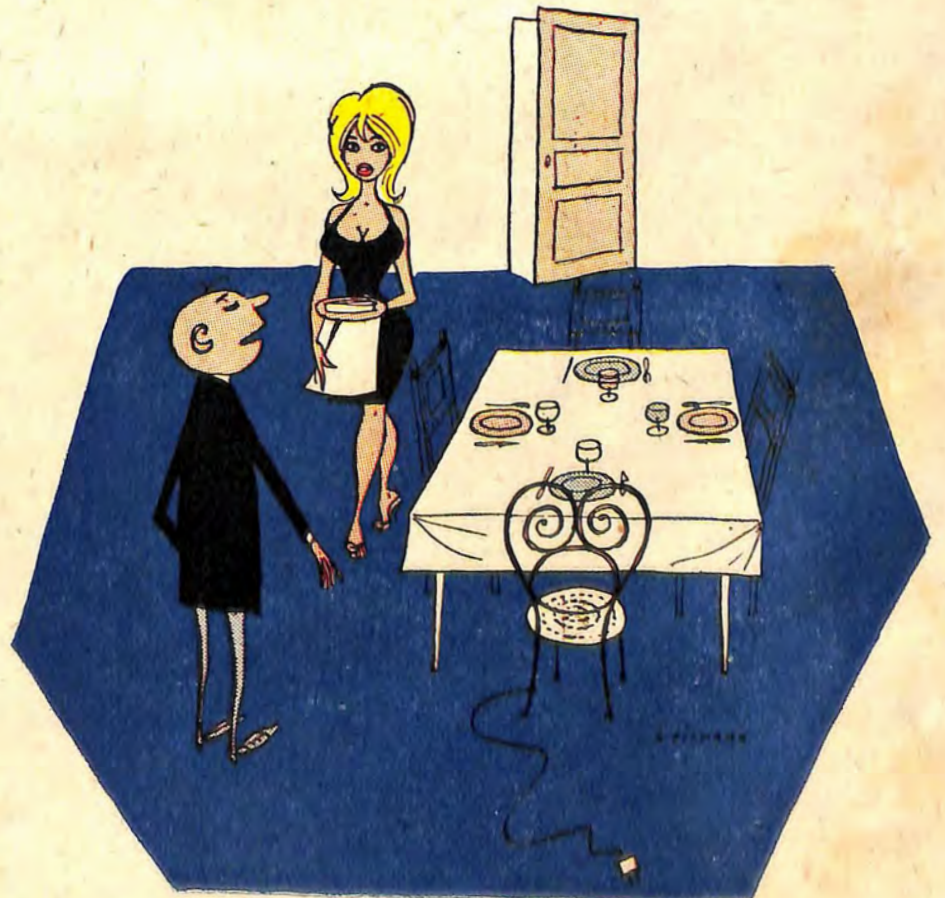
-AFEDERSİN SEVGİLİM BEKLETTİM,
KOCAM TELEFONU SAKLAMIS...

AŞK PERİSİ - KALBİ AVUCUNDA BEKLİYOR, DAHA NE İSTİYORSUN ?..

-BRAVooo... BU NUMARAYI BEĞENDİM !

-ANNEN BU SANDALYEYE OTURSUN !